Tijdschrift voor Communicatiewetenschap - jaargang 33 - nr. 3 2017

FREEM

INTERVIEW MET MEIKE DE JONG

STEREOTYPERING VAN STUDENTEN: DE HOKJESMANNEN

PORTRET VAN 'DÉ CW-STUDENT'

OP BEZOEK BIJ BOL.COM

Redactieadres
Mycelium t.a.v. Freem
Postbus 9104
6500 HE Nijmegen
freem@mycelium.nu

Oplage
500 exemplaren

Hoofdredactie
Florian Duclos

Eindredactie
Florian Duclos
Babs Bingen
Elze Roes
Tim van der Kallen

Beeldredactie
Florian Duclos
Daniel Ramirez Garrido
Evie Aerts
Celesta Kuling

Tekstredactie
Babs Bingen
Elze Roes
Hilde Luiten
Ireen van der Horst
Joost Dofferhoff
Jurre Engbers
Kelly Verbunt
Leanne Duiven
Liese van Heumen
Tim van der Kallen

Speciale bijdrage van
Myceliumbestuur
OLC
Samantha Herbst

Copyright
Het is niet toegestaan zonder voorafgaande en uitdrukkelijke toestemming van de hoofdredacteur door Freem gepubliceerde artikelen geheel of gedeeltelijk over te nemen, te publiceren of anderzijds openbaar te maken of te verveelvoudigen.

Advertenties
Bascafé
Rabobank

Social Media
FreemCW
FreemCW

VOORWOORD

Het is misschien wel een van de meest besproken onderwerpen in de Communicatiewetenschap en zelfs ons tijdschrift is vernoemd naar dit fenomeen. Ik heb het over natuurlijk over *framing*. Media besluiten soms bewust, maar vaak ook onbewust bepaalde delen van een verhaal wel of niet te laten zien, met alle gevolgen die deze keuzes met zich meebrengen. Een gevolg van dit *framen* is dat media zo maar een beperkte weergave geven van de werkelijkheid. Deze vaak oppervlakkige weergave zorgt ervoor dat we de informatie makkelijk in hokjes kunnen plaatsen. Wij CW'ers weten dat we hiervoor lekker weinig cognitieve capaciteit hoeven te gebruiken; kunnen we die lekker gebruiken voor het refreshen van onze *Facebook feed*. Dat hokjesdenken laat echter jammer genoeg ook zo zijn sporen achter: **stereotypen**.

Het onstaan van deze stereotypen is voor onze cognitieve capaciteit misschien een voordeel, het zorgt er wel voor dat bevolkingsgroepen snel over een kam worden geschoren. Zo keek ik laatst naar *Modern Family*: de 'opa' is nogal nors, zijn Colombiaanse vrouw is snel aangebrand en heeft criminele trekjes, het homostel heeft natuurlijk een Aziatisch kind geadopteerd en een van de mannen is 'verwijfd'. Van het laatste gezin heeft de slimme natuurlijk een bril, en is de oudste dochter een rebelse tiener die niet zo snugger is. Een programma vol met stereotypen die het voor ons makkelijker maakt de personen in hokjes te plaatsen. In de entertainment-media wordt hier gretig gebruik van gemaakt. Zelfs in ons studentenwereldje is er sprake van stereotypering en vooroordelen. Zo kan ik al raden hoe jij menig corps-lid of filosofiestudent voor je ziet.

Deze **frame** *Freem* staat dit keer vol met artikelen over dit uiteenlopende onderwerp. Wat houden deze stereotypen in, hoe worden ze gebruikt in het dagelijkse leven, in films en op social media, wat zijn de gevolgen van het gebruik van deze stereotypen en hoe worden ze soms juist doorbroken? We interviewden RTL-presentatrice Meike de Jong over haar carrière in het nieuws en de grootste webwinkel van Nederland, bol.com vertelde ons hoe zij framing stereotypen toepassen. Aangezien jij als CW'er een pretstudie doet, heb je genoeg tijd om deze editie van de **frame** *Freem* door te lezen. Of niet?

Florian Duclos
Hoofdredacteur 2016-2017

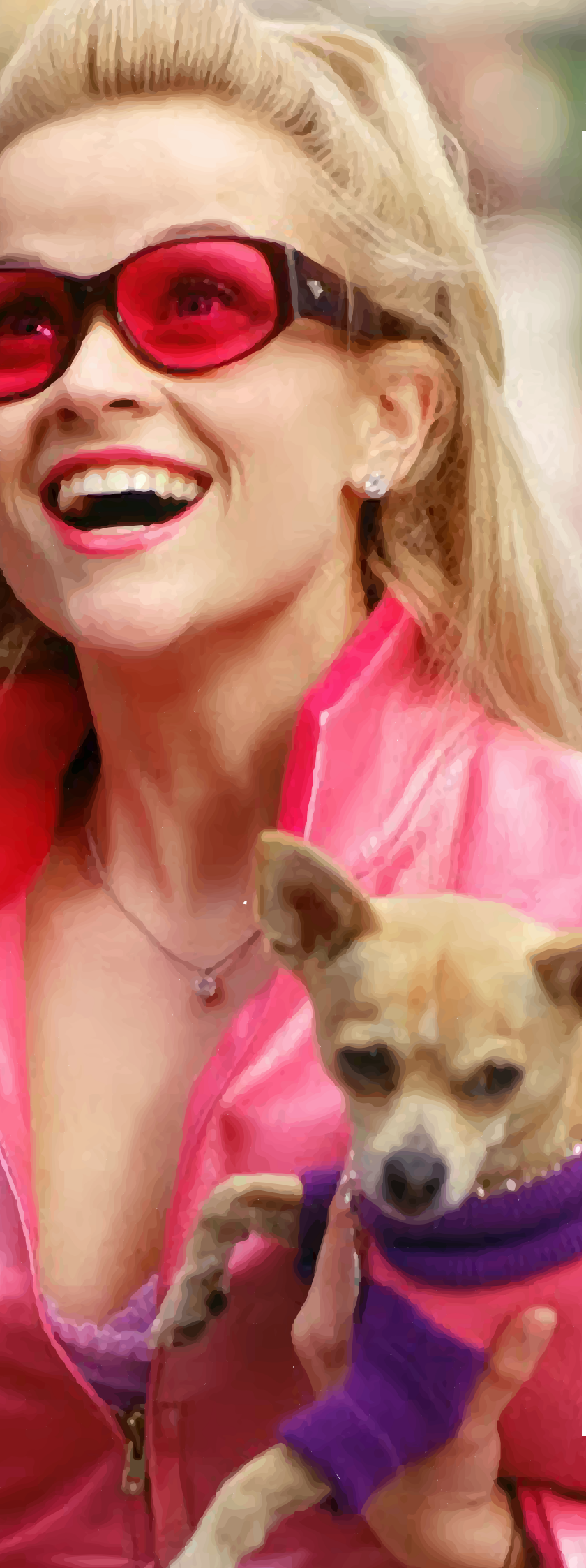

4

13

24

INHOUDSOPGAVE

Interview Meike de Jong	**4**
Voor & Door Studenten	**8**
Stereotypen in Hollywood	**10**
Sociale media; andere werkelijkheid?	**12**
MTV: Een stap in de goede richting	**13**
Portret van ‘Dé CW-student’	**14**
Mycelium Inside	**18**
Vraag van Vandaag	**21**
Stereotypering van Studenten	**22**
Reportage bol.com	**24**
Docentenbijdrage	**27**
The (C) Way Up	**28**
Storing	**29**
OLC	**30**
Nawoord	**31**

INTERVIEW MET MEIKE DE JONG

Zenuwachtig zaten we te wachten tot het telefoontje ging. Een succesvolle dame als Meike de Jong interviewen, dat is niet niks. Uiteindelijk bleken de zenuwen nergens voor nodig! We hadden nog wel uren naar haar rustige, duidelijke nieuwsstem kunnen luisteren.

TEKST IREEN VAN DER HORST & LEANNE DUIVEN
BEELD FLORIAN DUCLOS

Meike de Jong begon bij Omroep Brabant. Tegenwoordig is ze presentatrice en redacteur bij RTL Nieuws. Ze is te zien bij het Ontbijtnieuws, RTL Z, EditieNL, het RTL Nieuws van half acht en het late RTL Nieuws. Ook is ze nieuwslezer bij SLAM! en Radio 538. Tot slot is ze dagvoorzitter, wat betekent dat ze gespreksleider is bij congressen. Een indrukwekkende carrière dus, waar wij erg benieuwd naar waren.

Allereerst zijn we benieuwd naar uw studie. U heeft Journalistiek in Tilburg gestudeerd. Waarom bent u journalistiek gaan studeren?
Op de middelbare school wilde ik altijd documentaires maken. Ik wilde graag moeilijke onderwerpen aan mensen uitleggen. Vooral onderwerpen als natuur, milieu en onrecht leken mij onwijs interessant. Toen ging ik dus journalistiek studeren. Daar bleek echter dat er veel anderen waren die ook documentaires wilden maken. Daarom ben ik me meer op nieuws gaan focussen. Binnen het nieuwsgebied zijn er namelijk veel meer mogelijkheden om te groeien en het baanperspectief was toentertijd beter.

Hoe bent u uiteindelijk in de journalistiek gaan werken?
Het was niet zo dat ik bij een nieuwsorganisatie stage liep waar ik kon blijven plakken. Ik liep toen wel stage bij een mediabedrijf, maar geen nieuwsmediabedrijf en dat was uiteindelijk wat ik natuurlijk wel wilde. Onder andere via kennissen die al bij Omroep Brabant werkten, kwam ik daar in 2000 aan een baan. In eerste instantie was het plan om daar een half jaar te werken en dan op wereldreis te gaan. Uiteindelijk ben ik 13 jaar blijven hangen, dus dat is wat langer dan gepland!

Hoe beviel het voor u om te werken bij een regionale omroep als Omroep Brabant?
Heel goed! Het voordeel van een regionale omroep is dat je veel verschillende dingen kunt doen als je de inzet en ambitie hebt. Zo begon ik dus in 2000 als redacteur. Vanaf 2005 ging ik hierbij presenteren. Die eerste jaren als redacteur leer je heel veel. Deze ervaring kon ik later weer toepassen tijdens het presenteren. Bij de NOS mag je bijvoorbeeld maar één taak doen, omdat daar heel veel mensen hebt rondlopen. Bij Omroep Brabant was ik redacteur, verslaggever en ik maakte reportages als camerajournalist. Bovendien heb ik als presentatrice bij Omroep Brabant niet alleen het nieuws kunnen doen, maar ook de grote liveshow 'Brabant Battle'. Deze kansen om alles te kunnen doen krijg je bij een landelijke omroep vaak niet.

U heeft bij Omroep Brabant gewerkt en werkt nu bij RTL. Hoe was de overstap?
In 2010/2011 zocht ik meer verdieping in mijn werk. Ik wilde me niet meer alleen bezig houden met Brabants en nationaal nieuws. Ik wilde verder kijken. Een aantal van mijn collega's bij Omroep Brabant werkten al bij het RTL Ochtendnieuws. Via hen ben ik een keertje gaan meelopen bij RTL. Enkele maanden later kwam er een plekje vrij als redacteur, dus toen besloot ik te solliciteren voor die functie. Ik was al een keer komen kijken, dus ze kenden me al. Hierdoor ging de sollicitatie heel soepel. Na een aantal jaar werken bij RTL wisten ze dat ik meer kon dan alleen redactiewerk. In eerste instantie waren ze echter helemaal niet enthousiast over mijn *presentatieskills*. Jan de Hoop was toen één van mijn collega's die een goed woordje voor me gedaan heeft en RTL overtuigde. Zo kreeg ik de kans om ook nationaal nieuws te gaan presenteren. Het grote punt bij presenteren is dat heel veel mensen het heel goed kunnen. Een kruiwagen – collega's, kennissen, connecties – zorgen dus dat je een stapje voor hebt. Het moet je in zekere zin gegund worden en gelukkig was dat in mijn geval zo bij RTL.

Wat vind u het meest uitdagende van al uw werkzaamheden?
Alles wat je voor het eerst doet, is spannend en nieuw. Je denkt altijd van 'Oh, gaat dit mij lukken?', maar dat is vaak goede spanning. Spanning houd je ook scherp en zorgt dat je overal klaar voor bent. Ik denk dat de afwisseling in mijn werk het leukste is! Deze afwisseling heeft ervoor gezorgd dat ik niet alleen ben gegroeid als journalist en televisiemaker, maar ook als mens. Brabant Battle was trouwens ook erg bijzonder! Met negen camera's werd gefilmd en de regisseur kwam vanuit Hilversum om te regisseren. Ondanks dat het op dat moment heel spannend was, was het heel bijzonder om met zo'n grote show mee te werken.

Bent u soms nog steeds zenuwachtig voor een uitzending?
Natuurlijk ben ik soms nog wel eens een beetje zenuwachtig. Die zenuwen komen vooral omdat ik een nieuwsitem dan niet helemaal goed heb voorbereid of omdat er bijvoorbeeld iets niet helemaal klopt met de techniek. Verder ben ik in principe heel relaxed. Ik weet wat me te doen staat en hoe ik het moet doen. Het is net zoals een bakker die zijn broden bakt; hij weet ook precies hoe en wat. De spanning helpt wel om te zorgen dat je scherp blijft en vooruit denkt. Wat ga je doen als iets misgaat? Zelf heb ik altijd een plan B in mijn hoofd. Als het ene plan misgaat, schakel ik over naar het andere. Ik ben me ook niet echt bewust van alle mensen die naar me kijken. Als ik net voordat

een uitzending begint in de camera kijk, bedenk ik me vaak 'mijn moeder kijkt nu ook!' en dan doe ik het journaal voor haar. Deze houding komt denk ik door mijn nuchtere aard. Enerzijds is het natuurlijk erg leuk dat er op een piekmoment 1.5 miljoen mensen naar mij kijken. Anderzijds ben ik daar tijdens zo'n uitzending totaal niet mee bezig.

Hoe ziet een normale werkdag van u eruit?
Dat wisselt iedere dag. Wanneer ik het ontbijtnieuws doe, sta ik midden in de nacht op. Met midden in de nacht bedoel ik één uur 's nachts en om half drie de deur uit! Als je de vroege dienst hebt, is het de taak de dag op te starten. Hierbij kijk ik dan wat er in de afgelopen uren gebeurd is en wat interessant is om te blijven volgen. Je maakt dan een opzet voor het draaiboek. Een uurtje later komen er andere redacteuren bij. We vergaderen dan over de vraag aan welke onderwerpen aandacht besteed gaat worden en wie deze items gaat maken. De resterende tijd houd ik me bezig met het schrijven van teksten en monteren van filmpjes. Om half zeven is het dan alweer tijd voor de eerste uitzending.

Wat vindt u leuk aan uw huidige werk?
Naast mijn werk bij RTL ben ik ook dagvoorzitter bij congressen. Deze functie doe ik voor mijn eigen bedrijf om ook naast het nieuws een uitdaging te hebben. Hier krijg ik de mogelijkheid mensen te interviewen. Ook vind ik het menselijk contact wat ik hiermee teweegbreng onwijs leuk. Tot slot ben ik ook nieuwslezer bij radio 538. Het is dus erg afwisselend, maar daardoor vind ik het een leuk en dynamisch leven!

Zijn er ook minder leuke kanten aan het journalistieke vak?
Nieuws is natuurlijk soms negatief. De afgelopen jaren zijn er steeds meer aanslagen en soms raak je zelf ook de tel kwijt. Hier merk ik dan ook het grote verschil tussen 'mens' en 'journalist'. Als mens word ik er soms wel moe van en denk ik dat het nooit ophoudt. Als journalist vind ik daarentegen erg interessant en zijn de items die ik moest maken een uitdaging. Het is nieuws en daar wil je wat mee doen. Een belangrijke karaktertrek van een journalist is denk ik dat je goed bent in het uitschakelen van emoties op bepaalde momenten. Je wilt op dat moment goed uitleggen wat er is gebeurd en wat de gevolgen zijn. Een voorbeeld is dat ik de MH17 als mens een van de moeilijkere momenten uit mijn carrière vond. De beelden die je dan ziet van de koffers die verspreid op de grond liggen tussen brokstukken van het vliegtuig. Ja, dat gaat je aan het hart…

Wat zijn uw toekomstdromen op carrièregebied?
Ik wil nog heel veel en hoop dat het mij ook gegund is. Eén van mijn dromen zou zijn om een talkshow te presenteren met jonge ondernemers. Ik vind de passie die jongeren uitstralen heel inspirerend. Het hoeft niet eens nieuws gerelateerd te zijn; er is meer naast nieuws, zoals passies en hobby's van mensen.

Niet meer terug naar de documentaires?
Misschien nog weleens. Ik heb er nog geen concrete plannen voor op dit moment, maar *never say never*.

Heeft u ten slotte nog een gouden tip voor onze studenten die dromen van een baan als u?
Heel goed weten wat een omroep doet en weten wat je daarvan vindt. Omroepen krijgen vaak jonge, ambitieuze mensen op sollicitatie. Ze zoeken naar iemand die een echte aanvulling is. Alleen maar 'ja knikken' en beleefd zijn, laat niet zien wie jij bent en wat je kunt. Toen ik bij Omroep Brabant solliciteerde, zei ik in mijn sollicitatiegesprek wat ik minder goed vond gaan bij hun omroep en wat mijn visie was. Zo vond ik dat er te weinig nieuws voor jongeren was. Natuurlijk moet je opletten hoe je de kritiek brengt, want je bent uiteindelijk een nog maar net afgestudeerde sollicitante, maar je mening durven geven is wel een pré. Stap erop af! Laat zien wie je bent en wat je in huis hebt!

> **"Als ik net voordat een uitzending begint in de camera kijk, bedenk ik me vaak 'mijn moeder kijkt nu ook!'"**

Bent u naast het presenteren ook betrokken bij de redactionele kant van het nieuws?
Die combinatie van presenteren en redactiewerk vind ik het leukste! Ik weet hoe ik de onderwerpen moet maken, maar ook hoe ik het begrijpelijk kan overbrengen naar de kijkers. Het zorgt ervoor dat ik me beter kan inleven in de items en dat is een groot voordeel voor mezelf en de kijkers.

Bascafé WEEKAGENDA

MA KRATJE HAKKEN

Kratten (speciaalbier) hakken met korting.
Wees er snel bij want op = op!

DI PIEPKESAVOND

Een legendarische avond! Voor 0:00 Flesjes Heineken voor €1,50. Na 0:00 €1,80. De gehele avond flessen wijn voor €10,-

WO MIXED UP!

Verschillende mixjes in een leuk jasje,
voor een aantrekkelijk prijsje.

DO PARTY LIKE IT'S YOURS!

Organiseer samen met vrienden/familie/vereniging of wie dan ook een feest en krijg van ons €100 budget!

VR BORRELS MET BALLEN

Trap het weekend af met een goede borrel,
(de warme ballen zijn van ons!).

ZA SATURDAY NIGHT FEVER!

Daar waar de zaterdag volgens ons voor
bedoeld is, feest!

ZO UITGESPORT? INGEPILST!

Om 19.00 uur studio sport op groot scherm, gezellig
met z'n allen voor de buis!

VOOR EN DOOR STUDENTEN

Om jullie kennis te laten maken met alle organisaties, goede doelen en verenigingen die het Nijmeegse studentenleven kent, gingen wij langs bij de Nijmeegse tijdschriften! Deze editie staat in het teken van framing en daarom gingen we langs bij de journalistiek op de campus: de ANS en de VOX.

TEKST JOOST DOFFERHOFF & IREEN VAN DER HORST
BEELD FLORIAN DUCLOS

ANS Algemeen Nijmeegs Studentenblad

Wat is ANS en wat is jouw rol bij ANS?
Ik ben vierdejaars student geschiedenis en hoofdredacteur van de website van de ANS, wat staat voor Algemeen Nijmeegs Studentenblad. Het blad is voor studenten en wordt ook door studenten gemaakt. Elke zes weken, zeven keer per jaar komt het blad uit met hierin vele rubrieken. Zo bevat het interviews, reportages, verhalen van studenten en nog veel meer. De content die op de website komt is vooral nieuwsvoorziening, dus dat gaat meer over studenten op de hoogte houden van wat er op de campus gebeurt. Dit bevat een in de fik staand Spinoza-gebouw, maar ook een nieuwe maatregel van de Minister van Onderwijs.

Wat is het doel van ANS?
De ANS bestaat nu 31 jaar De oprichters wilden destijds onafhankelijk journalistiek bedrijven. Er bestond al een universiteitsblad, maar deze was niet kritisch genoeg, vonden ze. Daarom is het doel van de ANS om kritisch te blijven, om de waakhond van de campus te zijn.

Wat is jouw persoonlijke doel bij ANS?
Mijn persoonlijke doel hier bij de ANS is vooral, al sinds het begin 2,5 jaar geleden, het beter leren schrijven en journalistiek bedrijven. Ik ben hier via via binnen gerold en uiteindelijk beland op de positie van hoofdredacteur. Als ik mezelf ervoor inzet, wil ik ook wel het hoogst haalbare. Wat ik ook wil, is dat zoveel mogelijk mensen de ANS kennen en ze het blad en website introduceren. Studenten kunnen altijd bij ons kantoor binnenlopen als ze willen, want de koffie is altijd warm. We organiseren promoweken, lezingen en andere activiteiten. Samen met LUX hebben wij bijvoorbeeld een verkiezingsdebat georganiseerd. Ook zijn we online op Facebook en onze website te vinden. Vergeet bovendien de bakken met tijdschriften op de universiteit niet.

Hoe kunnen studenten zich inzetten voor de ANS?
Studenten die geïnteresseerd zijn in schrijven en journalistiek bedrijven kunnen gewoon bij ons langskomen. Ook studenten die graag fotograferen of illustreren zijn van harte welkom. Studenten hebben geen ervaring nodig om bij ons aan te slag te gaan, maar we zoeken wel gedrevenheid. Dus als je ook maar een beetje interesse hebt, kom gewoon langs.

Waarom zou ik me als student specifiek voor ANS inzetten en niet voor een ander?
Studenten zouden zich specifiek voor de ANS moeten inzetten, omdat wij anders zijn dan andere organisaties. Bij studieverenigingen zit je in een commissie of bestuur en organiseer je alleen dingen. Bij de ANS ben je echt bezig met iets moois, namelijk het blad en de site maken. Ook zitten wij niet vast aan een andere partner, zoals de universiteit of een faculteit. Hiermee hebben wij echt een unieke positie op de campus, en dit past wel bij ons eigenzinnige karakter.

ANS

WIE
Tom, hoofdredacteur website ANS

WAT KUN JE DOEN?
Aan de slag met het schrijven van journalistieke stukken.

WAAR KOM JE ANS TEGEN?
Het blad ANS, de site, social media, hun kantoor onder het Gymnasion en op de campus.

WIE
Mathijs, nieuwsverslaggever VOX

WAT KUN JE DOEN?
Als freelancer aan de slag.

WAAR KOM JE VOX TEGEN?
Het blad VOX, de site, social media, de campus, de portal, medewerkersbrief, de introductie en tijdens campagnes, de RU linkt naar VOX.

Wat is VOX en wat is jouw rol bij VOX?
'VOX is het universiteitsblad van de Radboud Universiteit. Het is er voor studenten en werknemers. Het gaat dus om leuke verhalen voor studenten, maar ook om beleidsgerichte zaken, zoals de werkdruk voor werknemers. Daarnaast zijn er een aantal studenten die voor VOX freelancen. Ik ben één van de vijf vaste redacteuren van VOX. Eigenlijk zijn er zes: er is ook een Engelstalige redacteur, omdat VOX meer Engelstalig wil produceren. Ik schrijf artikelen, reportages en interviews en houdt zich voornamelijk bezig met de website. Eerst studeerde ik sociale geografie op de RU en daarna een verkorte opleiding journalistiek in Rotterdam. Via stages en werkervaringsplekken belandde ik bij VOX. Nu werk ik hier vier dagen in de week.

Wat is het doel van VOX?
Het algemene doel van VOX is om een bindende factor te zijn op de RU voor alle studenten en medewerkers. We verspreiden nieuws, maar willen ook iets bindends zijn op de campus. Zoals een dorp of regio een krant heeft, zijn wij die krant voor de universiteit. Daarnaast willen we informeren en een podium bieden voor debat.

Wat is jouw persoonlijke doel bij VOX?
Mijn persoonlijk doel is het opschrijven van mooie verhalen! Ik wil graag nieuws brengen. Dat betekent dat ik zaken boven tafel wil halen die anders niet bekend zouden worden bij het grotere publiek.

Hoe kunnen studenten zich inzetten voor VOX?
De studenten bij VOX werken op freelance basis. Ze hebben geen vaste dag. Wanneer studenten met een goed verhaal komen, stimuleert VOX ze om aan de slag te gaan! Als een student drie uur met een artikel bezig is, declareren zij dit en dan krijgen ze voor die uren betaald. Zo zijn er nu twee studentfotografen en ongeveer 15 studenten die voor VOX schrijven. Daarnaast is hun vaste columnist een student. Bovendien is er een student die de marketing doet. Zij bedenkt bij de introductie bijvoorbeeld hoe de VOX het best verspreid kan worden. Studenten zijn dus zeker van toegevoegde waarde, omdat ze met andere ideeën komen. Bovendien weet je als student wat er op de campus gebeurt, want jij bent degene die in de collegezalen zit. Trouwens, je kunt ook stage lopen bij VOX. Zo hebben we nu een stagiaire van biomedische wetenschappen. Ze overweegt iets met communicatie te gaan doen en neemt hier dus vast een kijkje.

Waarom zou ik me als student specifiek voor VOX inzetten en niet voor een ander?
Je kunt bij de VOX aankloppen als je wilt schrijven of fotograferen. Als je kan vloggen of filmen ben je welkom, we staan ook open voor dit soort nieuwe dingen. Je krijgt de vrijheid om je te ontwikkelen. Ook krijg je beloning als je met goede ideeën komt, want dan mag je veel schrijven. Bovendien hoef je niet eens per se journalist te willen worden. Als je het leuk vindt om op een journalistieke manier bezig te zijn, kun je altijd veel leren bij VOX. Ook kun je er iets aan hebben wanneer je in een andere baan terecht komt. Niet alleen als journalist, maar bijvoorbeeld ook als wetenschapper. Je kunt dan namelijk in 'gewone mensentaal' een ingewikkeld onderzoek uitleggen in een leesbaar artikel. En de reden waarom je voor de VOX moet kiezen is omdat je hier betaald wordt!

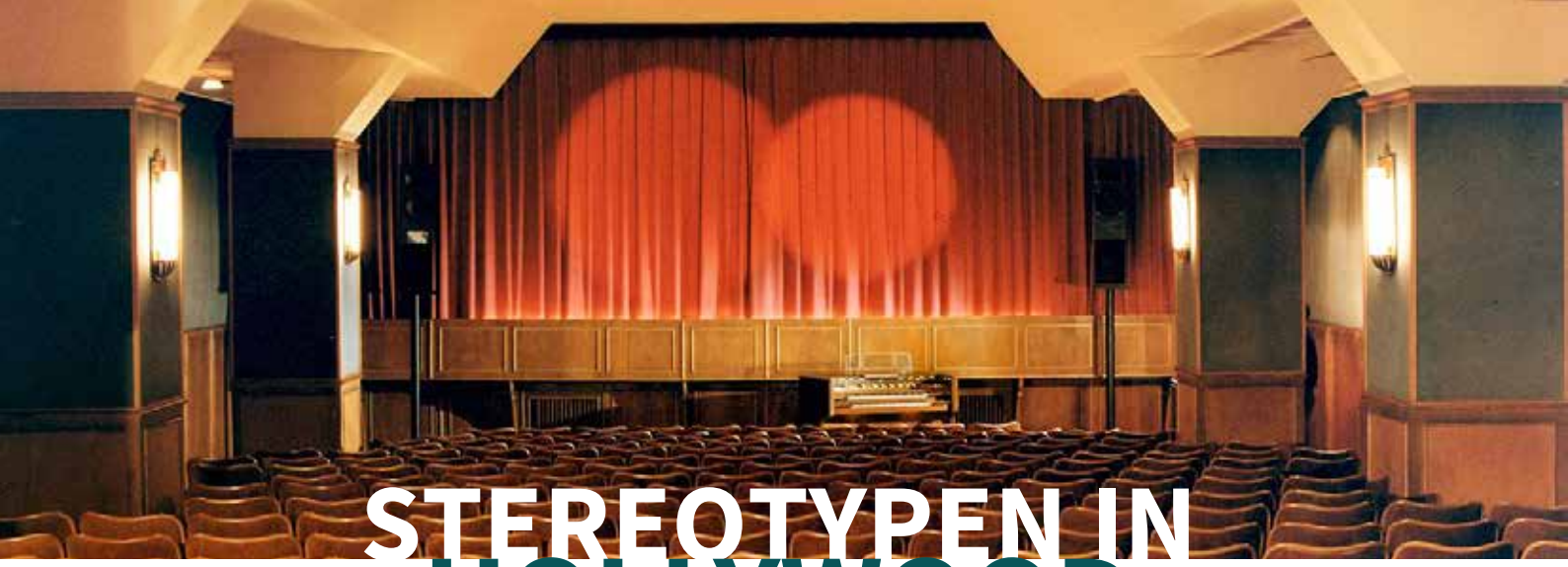

STEREOTYPEN IN HOLLYWOOD

Wie aan Hollywood denkt, denkt aan de filmindustrie. We kunnen uren *bingewatchen*, zeker als we eigenlijk zouden moeten studeren, en bepaalde films voor de tiende keer kijken is geen probleem. Of je nou exact dezelfde titel steeds opnieuw kijkt of liever steeds een nieuwe film van je *bucketlist* afstreept, het maakt eigenlijk niet uit: Als je films en series naast elkaar legt zal je merken dat ze weinig creatief zijn.

TEKST KELLY VERBUNT & LIESE VAN HEUMEN
BEELD EVIE AERTS

DE HORRORFILM

De horrorfilm, waar moeten we beginnen. De hoofdkarakters zijn nog maar net geïntroduceerd of ze sneuvelen een voor een. Logisch dat er in het horrorgenre vaak wordt teruggegrepen naar de stereotypen en clichés: er is weinig tijd voor ontwikkeling van de karakters. Zo zien we vaak hij die niet gelooft: gaat de film over demonen, dan is er iemand in het gezelschap die zegt dat demonen heus niet bestaan. Gaat de film over een spreuk die je om 3 uur 's nachts in de spiegel (absoluut niet) moet zeggen, dan is er iemand in het gezelschap die wil bewijzen dat er niets gebeurt wanneer je dit wel doet. Een horrorfilm zou een horrorfilm niet zijn als de persoon in kwestie gelijk krijgt: hij legt dan ook vaak als eerste het loodje. Verder is het 'sexy koppel' een terugkomend verschijnsel binnen het genre. Van romantiek is weinig sprake, maar om de een of andere manier staat seks in de horrorfilm gelijk aan slachtoffers. Ook zie je in veel films het 'domme blondje' terug: zij is vaak zo naïef dat ze achter vreemde geluiden aangaat en zo sterft. Oh ja, en zonder racistisch te zijn: hoeveel horrorfilms kun je opnoemen waarbij de donkere man overleeft? Juist ja.

Een keer wat anders:
De *'Scary Movie'*-collectie omarmt al deze clichés en stopt ze in een nieuw jasje. Typerend voor deze films is dat ze het complete horrorgenre belachelijk maken. Alles komt aan bod, maar wordt lekker overdreven en satirisch verbeeld. Zo wordt een enge film ineens heel erg luchtig en grappig. Eindelijk eens een horrorfilm die we niet vanachter een kussen hoeven te kijken.

Na deze verschillende genres op een rijtje gezet te hebben kunnen we wel concluderen dat Addy wel degelijk gelijk had met zijn veelbesproken "vaste format". Eigenlijk moeten we daar misschien ook maar blij mee zijn. Hoe erg we ook van plottwist houden, ergens is het toch ook al weer geruststellend dat het onzekere meisje hoe dan ook eindigt met de man van haar dromen. Als het in films steeds goed gaat, moet het in het echte leven ook kunnen toch? Daarbij leren we op deze manier ook veel van de cliché films. Mocht je ooit tijdens een gezellige avond met vrienden wat vreemde geluiden uit de kelder horen komen, dan weten we nu: ga nooit alleen kijken wat er is. Ook het beroemde *Ouijaboard* kun je beter in de tweedehandswinkel laten staan en draag nou maar voor de zekerheid gewoon roze op de woensdag; de *high school mean girls* zijn veel enger dan al die horrorfilms.

DE HIGH SCHOOL MOVIE

"You can't sit with us!" luidt één van de meest bekende quotes uit de op-en-top high school film *Mean Girls*. De *high school movie* bevat waarschijnlijk de meeste stereotypen van alle filmgenres. Zo laat *Mean Girls* ons zien dat er op iedere school wel een groepje meisjes rondloopt dat meer vriendjes heeft dan IQ-score. Het populairste meisje van de school is gemeen, heeft vriendinnen die meer aandoen als onderdanen dan als daadwerkelijke vriendinnen, heeft rijke ouders en krijgt daarmee ook alles wat ze wil. Oh ja, ze is waarschijnlijk ook aanvoerder van het cheerleaderteam en heeft een *on/off*-relatie met de knapste jongen van de school.

High school films laten zien dat er allerlei verschillende types op school rondlopen, en laten ons geloven dat zij zich in de pauzes verenigen. De punkers, de gothics, de skaters, de nerds en zij die vaker stoned dan nuchter zijn: ze komen allemaal in hun meest extravagante vorm voorbij. De gothics zijn, geheel in het zwart, op zichzelf, hebben weinig gezichtsuitdrukkingen en trekken zich niets van de populaire mensen aan. De nerds dragen geruite blouses, bril en beugel en je kan er een wedje op leggen dat de oppernerd waarschijnlijk van Aziatische afkomst is. Zij die spijbelen om te blowen zijn blank met dreadlocks, de jongens van het footballteam zijn macho en dat verlegen meisje wordt waarschijnlijk het middelpunt van de film. Of het er in het echt zo aan toe gaat op de Amerikaanse scholen betwijfelen we, maar de *high school setting* blijft hoe dan ook succesvol in series en films.

Een keer wat anders:
De recent verschenen serie '*13 Reasons Why*'. Bevat de stereotypen, de drama, de roddels in de ultieme *high school*-setting, maar is alles behalve een luchtige serie. Een verhaal dat verteld wordt vanuit het perspectief van een dood meisje brengt zelfmoord onder jongeren aan het licht.

DE ROMANTISCHE COMEDY

In een *romcom* draait het eigenlijk altijd om hetzelfde: twee mensen waarvan je niet meteen verwacht verliefd te worden. De relatie gaat niet helemaal soepel, maar het loopt gelukkig altijd goed af. Het blijft toch een romantische film. Of het nou gaat om een verboden relatie, de populairste jongen van de klas die een oogje krijgt op de typische *girl next door*, of een man die pas beseft dat hij verliefd is op zijn beste vriendin als zij zich met een ander verlooft: we hebben ze allemaal voorbij zien komen. Meerdere keren. Is dit erg? Wat ons betreft niet. Een romantische komedie is nog voorspelbaarder dan gemiddelde 'ik drink maar één biertje en ga dan weer naar huis'-avondjes, we weten allemaal hoe het verhaal waarschijnlijk gaat lopen en toch blijven we de films kijken. Niet met de verwachting eindelijk eens een ander soort verhaal te zien, maar juist wetende dat we een film opzetten die je hersenloos kan kijken. Met een goed einde, zodat we daarna weer lekker verder kunnen met ons eigen leven.

Een keer wat anders:
Prijzenwinnaar *'Silver Linings Playbook'* met in de hoofdrol Bradley Cooper en Jennifer Lawrence, voldoet aan de cliché verhaallijn, maar onderscheidt zich doordat beide karakters een mentale stoornis hebben. Dit zorgt voor onverwachte scenes en een onvoorspelbare loop van de verhouding tussen de hoofdpersonen.

SOCIALE MEDIA: *EEN ANDERE WERKELIJKHEID?*

Wanneer ik op een druilerige dag probeer te studeren, check ik bijna constant mijn telefoon om wat afleiding te zoeken. Op dat soort momenten lijkt mijn leven heel erg slecht vergeleken met de *timeline* op sociale media. In het leven op sites zoals *Pinterest*, *Instagram* en *Facebook* ontbijten we elke dag met een perfect kleurrijk bakje havermout. Een zogenaamde *fit body* is hier het schoonheidsideaal. Bovendien zijn in dat leven studenten zelfs rijk. Het lijkt op sociale media namelijk wel alsof we het hele jaar door op reis kunnen gaan. We kunnen daar altijd de nieuwste mode kopen en dit past ons perfect. In plaats van een goedkope universiteitskoffie lopen we daar iedere dag met een beker dure *Starbucks*-koffie door de stad. Kent een tijdlijn überhaupt wel stress in het leven? Niet dat je ziet.

TEKST ELZE ROES
BEELD DANIEL RAMIREZ GARRIDO

Of beter gezegd: wat je wel ziet. Dit staat sterk in verband met ons vertrouwde CW-begrip framing. Bij framing denken wij vooral aan het nieuws en staan we bij sociale media vrijwel niet stil. Toch komt het daar wel degelijk voor. Denk maar eens goed na over jouw tijdlijn op *Instagram*. Over het algemeen is er in de berichten op sociale media bijna niets negatiefs te bekennen. Allereerst zijn we hier gewoon zelf schuldig aan, omdat we geneigd zijn alleen de leuke dingen met anderen te delen. We creëren een werkelijkheid online die verschilt van de echte werkelijkheid. Maar niet alleen wij doen dit. Denk aan alle *celebrities*, *social influencers* of organisaties die dit doen. We volgen de pagina's en krijgen alleen maar meer overvloed aan perfectie. Alles van het goede leven wordt online geplaatst. Wanneer iemand een chagrijnige dag heeft, zie je dit niet altijd en wanneer een '*fitgirl*' twee stukken taart heeft gegeten, wordt dit niet geplaatst. Dit alles zorgt ervoor dat de wereld op het internet op een andere manier weergegeven wordt, waardoor wij maar een select beeld krijgen van de werkelijkheid. Dit selecte beeld wordt zelfs versterkt door de algoritmes die tegenwoordig op sociale media te vinden zijn. De websites bepalen jouw aanbod op basis van eerdere bezoekjes en *liking*, door de belangrijkste berichten als eerste te plaatsen. Zo krijg je overigens wel een subtiele waarschuwing wanneer jij een bepaald persoon iets te veel stalkt.

Tegenwoordig wordt er wel steeds meer tegen deze vertekende wereld in gegaan. Denk eens aan de lelijke onderkinselfies of de foto van jouw studieboeken die je naar jouw vrienden stuurt via Snapchat. We hebben tegenwoordig overal (zelfs op *Facebook*...) de optie om *stories* te delen, een foto of video die slechts 24 uur te bekijken is. De stap om iets online te delen wordt hierdoor steeds kleiner, waardoor we makkelijker iets delen wat meer representatief is voor de rest van ons leven. Daarnaast proberen steeds meer *social influencers* hun echte leven te laten zien. Zo lieten vrouwen met zogenaamde killerbody's kort geleden zien hoe hun buik er echt uit zag na een avondje veel eten. Ook met de opkomst van vlogs is realiteit op sociale media meer teruggekomen. Veel vloggers zijn begonnen met het uitzenden van weekvlogs, waarbij ze hun leven van die week hebben gefilmd. Hierbij filmen ze ook hoe ze er uit zien na een avondje stappen of hoe boos ze zijn als ze zijn opgelicht. Voor ons gevoel delen ze alles met ons en is het beeld van de werkelijkheid minder select.

Maar komt er ooit een tijd waarin vloggers een video plaatsen die saai is, omdat ze gewoon domweg niets beleefd hebben? Gaan we zelf ooit op *Facebook* zetten dat we ons tentamen niet gehaald hebben? Of plaatsen we ooit een lelijke selfie op een brakke dag? Ik weet het niet, maar tijd zal het leren. Mijn leven zou dan in ieder geval iets minder slecht voelen tijdens het studeren.

EEN STAP IN DE GOEDE RICHTING

De *MTV Movie & TV Awards* vonden dit jaar plaats op 7 mei. Ik bleef er niet voor thuis, maar als awardshow-junkie check ik de volgende dag toch wie wat gewonnen heeft, wat er gespeecht werd en wat de beroemdheden aanhadden. MTV introduceerde iets nieuws, iets wat me deed beseffen dat dat wat hiervoor was en altijd normaal leek, eigenlijk helemaal niet zo normaal is. Ken je dat? Ze zeggen "je weet pas wat je mist als je het niet meer hebt", maar soms gaat "je weet niet wat je miste totdat je het hebt" beter op. MTV introduceerde de *genderless award*, oftewel: er werd voor het eerst in een awardshow geen onderscheid gemaakt tussen beste acteur en beste actrice.

TEKST LIESE VAN HEUMEN
BEELD DANIEL RAMIREZ GARRIDO

Het thema van deze *Freem*, stereotypen, linkte ik meteen aan het fragment dat ik zag. Jarenlang, in de gehele geschiedenis van awardshows, is er onderscheid gemaakt tussen "beste acteur" en "beste actrice". Het grootste deel van de kijkers vond dit heel normaal, op basis van een simpele reden: het was altijd al zo. Pas toen Emma Watson de "*best actor award*" in ontvangst nam en in haar geemotioneerde speech vertelde hoe goed ze deze stap van MTV vond zette ik pas mijn vraagtekens bij de aparte prijs voor mannelijke en vrouwelijke acteur.

Want een onderscheid maken tussen acteur en actrice is ook stereotypering. Door woorden toe te kennen aan het beroep van de man en de vrouw en door deze apart te beoordelen, geef je de kijkers het beeld dat dit normaal is. Onbewust wordt er overgedragen dat de man en de vrouw apart beoordeeld móeten worden. Waar worden de vrouw en de man dan apart op beoordeeld? Ze spelen beide in een film, hebben beide het vermogen om zich in iemand anders schoenen te plaatsen en weten beide het verhaal over te brengen aan de kijker. Het enige verschil tussen de acteur en de actrice is dat de acteur nog altijd meer verdient voor evenveel speeltijd, maar dat is weer een ander discussiepunt.

Tuurlijk is het nodig om in sommige gevallen onderscheid te maken tussen man en vrouw. Bij sportprijzen bijvoorbeeld moet er nog het een en ander gebeuren willen we een gender-neutrale prijs zien. Dat heeft gelukkig niets met emancipatie te maken, maar met de evolutie van de mens met de uitkomst dat de gemiddelde man sterker en sneller is dan de gemiddelde vrouw. Daar is niets seksistisch aan, dat is de natuur. In sport zou het dus simpelweg oneerlijk zijn om een gender-neutrale award te introduceren. Maar stel je nou eens voor dat tijdens de uitreiking van de Professor Renckstorf Award, de prijs voor de beste bachelorscriptie, een onderscheid gemaakt zou worden tussen de mannelijke en de vrouwelijke student. Twee aparte prijzen voor hetzelfde werk, namelijk onderzoek doen en hierover schrijven. Dat klinkt belachelijk toch? En juist net zo belachelijk is het onderscheid maken in beste acteur en beste actrice. Alleen zijn we er zo aan gewend, dat het lastig is dit te zien.

MTV zette naar mijn mening een stap in de goede richting en hoewel MTV de eerste gender-neutrale award voor acteren introduceerde, bestonden er meer prijzen waar geen onderscheid wordt gemaakt tussen man en vrouw, denk aan de "*best director-award*" tijdens de Oscars. Het probleem dat hier dan weer bij komt kijken is dat mannen deze categorieën nog altijd domineren. Zo is er in de historie van deze *best director-award* slechts vier keer een vrouw genomineerd en heeft er één keer een vrouw gewonnen. Er wordt dan ook geroepen dat de gender-neutrale award niet de norm moet worden, omdat vrouwen dan helemaal niks meer zouden winnen. Zou kunnen, maar zowel de beste acteur in een film als de beste acteur in een tv-show gingen tijdens de eerste uitreiking van de gender-neutrale acteer-award beide naar vrouwen. Nu dat gelijke salaris nog.

CW: STUDENTENPORTRET

HET BEWIJS DAT CW'ERS NIET LUI, ONGEÏNTERESSEERD OF DOELLOOS ZIJN

'Studeer je Communicatiewetenschap?! Je wist zeker niet wat je wilde?' En 'Student communicatie? Dan kun je vast goed communiceren! Haha!' Of 'Communicatiewetenschap? Studeer je dat aan een universiteit?! Dat is toch zo'n pretstudie?'. Deze slogans en clichés heb je als student CW vast al honderden keren over je heen gekregen. In dit portret laten we zien dat het algemene stereotype van de ongeïnteresseerde, luie, communicatiestudent die niet weet wat hij wil heus niet altijd van toepassing is.

TEKST BABS BINGEN
BEELD DANIEL RAMIREZ GARRIDO
FOTO FLORIAN DUCLOS

JOOST

Joost van Wijngaarden (22) haalde in drie jaar zijn bachelor CW, terwijl al die tijd de wielersport bij hem op de eerste plaats kwam. In een tussenjaar probeerde hij de stap te maken naar een professionele wielercarrière, wat helaas mislukte. Wel reed hij dat jaar het WK in de Filippijnen en werd hij door de Nijmeegse Studenten Sport Raad (NSSR) uitgeroepen tot 'sporter van het jaar'. Nu hij de master Journalistiek volgt, is sport nog steeds zijn grootste passie en is hij niet alleen voor het tweede jaar bestuurder bij de studentenwielervereniging maar zet hij zich voor nog drie andere wielersportevents- of organisaties in.

Meer dan vier jaar geleden, bij het bezoeken van de Radboud Universiteit tijdens een open dag, viel Joost al voor Nijmegen vanwege het Universitaire Sportcentrum. Dat deze plek later zo'n centrale rol zou spelen in zijn studentenleven, had hij toen niet verwacht. Wel was hij er na zijn eindexamen zeker van dat hij een compleet nieuwe sport wilde gaan proberen, op het voetbal was hij na vele jaren wel uitgekeken. Wat het dan moest zijn? Iets waar hij nog zo goed mogelijk in kon worden! 'Al had ik het lichaam van een goede basketballer gehad, dan was ik dat gaan doen.' Maar het werd wielrennen, volgens Joost een mooie zware sport, wat hij voornamelijk kende van televisie. Vanwege zijn goede conditie zou hij hier nog de meeste progressie in kunnen maken, wat voor hem een voorwaarde was. En dus kocht hij in de zomer voor zijn eerste studiejaar meteen een fiets.

Dat bleek een goede zet, toen hij later bij de Nijmeegse Studenten Wielervereniging Mercurius actief werd. Het trainen met een groep waarin veel niveauverschil was, had als gevolg dat hij zich als beginner kon optrekken aan de besten. Zijn fanatisme zorgde ervoor dat hij beter en beter werd en al snel wedstrijden ging rijden. Toch had hij in het begin nog niets te zoeken op dat niveau en moest écht gemotiveerd blijven om niet na een aantal wedstrijden al af te haken. 'Het doel was toen nog om alleen maar de wedstrijd uit te rijden door het peloton bij te houden, nog niet eens om in de prijzen te vallen. Dat ging met vallen en opstaan, soms letterlijk. Maar opgeven was geen optie.'

Joost's fanatisme en sportieve talent werd aan het einde van dat eerste seizoen opgemerkt. Hij werd gevraagd om mee te trainen met een ploeg die een niveau hoger fietste dan het niveau waar hij nu nét een beetje in de prijzen viel. Dat heeft hij fanatiek en met veel plezier drie jaar gedaan, náást zijn studie en commissie- en bestuurswerk voor Mercurius. 'In dat opzicht klopt het stereotype dat CW een pretstudie is wel. Als ik een studie had gedaan waarbij er meer van me gevraagd werd, had ik me nooit zo voor de wielsport en Mercurius in kunnen zetten.'

Ondanks dat Joost niet veel tijd aan zijn studie spendeerde, haalde hij wel in drie jaar tijd zijn bachelordiploma. Het jaar daarop zou hij in de wielersport voor het laatste jaar tot een jongerencategorie behoren. Áls hij nog een stap wilde maken naar een professionele wielercarrière, zou het dan moeten gebeuren. Omdat zijn motivatie voor de studie inmiddels enorm afgenomen was en hij simpelweg zichzelf wilde testen hoe goed hij nog zou kunnen worden in de sport, nam hij een tussenjaar waarin hij zich alleen op het wielrennen zou focussen. Met als doel: de top bereiken.

Het jaar begon goed, met het nieuws dat hij het WK zou mogen rijden op de Filipijnen, mits hij het zelf zou bekostigen. Omdat hij dat jaar al van zijn spaargeld zou moeten leven en dat dus niet kon missen, zette hij een crowdfundingsactie op. Geheel buiten zijn comfortzone sprak hij middels een filmpje zijn ambitie uit, wat hem veel steun opleverde. Het WK was een onvergetelijke ervaring, waar hij nog vaak aan terugdenkt. Toch lukte het dat jaar niet om de professionele top te bereiken, ondanks het vele fanatieke trainen. Dat was een flinke tegenvaller.

'Mentaal was het elke week weer een klap om je te realiseren dat je je wekelijkse doel nét niet gaat behalen.' De trainingsdoelen die Joost met zichzelf had afgesproken, waren achteraf gezien ook wel érg ambitieus. En niet haalbaar, zo bleek, waardoor hij het plezier in de sport steeds meer verloor. Ook het geloof in zichzelf daalde. 'In de stukjes die ik op mijn blog schreef, was ik een kritische journalist over mijn eigen prestaties. Ik schreef mezelf als het ware de grond in.' Toen op een gegeven moment het besef kwam dat hij nog niet genoeg talent bezat om zijn doel te bereiken en besloot weer rustiger aan te doen, viel er een hele last van zijn schouders. Hij deed een stap terug, waardoor hij weer opnieuw het plezier in de sport terugvond.

En zo was er ook weer ruimte om te studeren. Op dit moment volgt Joost de master Journalistiek, maar een baan in dit vakgebied is niet langer wat hij wil. Door zich in de afgelopen jaren in te zetten voor verschillende sportevenementen en –organisaties, is hij erachter gekomen dat een managementfunctie in de sportbranche is waar hij voor zou gaan. En het begin is er, want komend jaar zal Joost niet alleen zijn masterdiploma halen, maar zal hij ook voorzitter zijn van de Nijmeegse Studenten Sport Raad.

De ambitieuze Yana van de Sande (19) mistte in haar studie Kunstmatige Intelligentie (KI) het maatschappelijke en sociale aspect. Afgelopen september ging ze daarom Communicatiewetenschap (CW) ernaast volgen, alsof KI al niet genoeg uitdagend was. De hoge studiedruk kon ze tot nu toe nog aan, want ze heeft een duidelijk doel voor ogen: Yana wil de nieuwe Jessica Vilerius worden!

Maar deze droom is er niet altijd geweest. Na op het VWO eindexamen te hebben gedaan in maar liefst 13 vakken, wist de breed geïnteresseerde Yana niet welke studie ze in godsnaam moest gaan doen. 'Het liefst wil ik álles, beetje propedeuses sparen…' Als gevolg van een blessure waardoor ze zelf in een intensief revalidatieproces terecht kwam, maakte ze voor het eerst kennis met kunstmatige intelligentie in de zorg. Ze leerde mensen kennen die op wat voor manier dan ook een ledemaat waren kwijtgeraakt en door bijvoorbeeld een robotarm of –been weer zelfstandig konden leven. Die mensen wilde ze helpen. En dus viel haar studiekeuze op Kunstmatige Intelligentie, waar ze in september 2015 aan begon.

Al snel merkte Yana dat ze zich als 'sociale alfa' tussen alle animeliefhebbers, gameverslaafden en bèta's met blauw haar niet thuis voelde. Ze zocht aansluiting om haar maatschappelijke en culturele interesses te kunnen delen en werd daarom penningmeester bij Stukafest. Deze bestuursfunctie omringde haar met gelijkgestemden op het gebied van creativiteit en maatschappelijke betrokkenheid. Hierdoor werd een lang gekoesterde droom weer enigszins aangewakkerd.

En die had te maken met film en fotografie. Al als jong meisje had ze hier al 'iets' mee. Kleine wegwerpcameraatjes, die vond ze prachtig. Later maakte ze talloze stopmotions. Nog iets later kocht ze een goede camera en merkte ze dat ze best mooie plaatjes kon schieten. Stiekem wilde ze best wel meer dan alleen hobby-fotografe zijn. En dan het liefst in combinatie met haar gevoel voor rechtvaardigheid dat door haar extraverte en pittige karakter erg activistisch lijkt. Taboedoorbrekende onderwerpen als seks, zwangerschapsangst, prostitutie of depressie onder jongeren moeten volgens haar op een toegankelijke manier aan het licht gebracht worden. Alles dat in kan spelen op iemands schaamtegevoel of preutsheid, gegoten in documentaires met háár als regisseur. En dan niet zoals BNN dat doet –want ze wil wel helemaal zelf de baas kunnen zijn. 'Zoals Jessica Vilerius, haar wil ik zijn!'

Maar dat wordt zonder gerelateerde opleiding een beetje lastig, dus ging ze CW náást KI volgen. Een ambitieus plan, blijk nu ze een jaar verder is. Constant is ze bezig met studeren, terwijl ze het liefst alleen maar zou willen werken aan het bereiken van haar echte droom. En een beetje genieten van het studentenleven, want daar is nu ook echt geen ruimte voor. Ze gaat stoppen met KI, maar of ze echt een stapje terug gaat doen? Nee hoor, met komende zomer een stage bij Nieuwsuur op de planning, volgend collegejaar een redactieplek bij Campus in Beeld, die zomer daarop vrijwilligerswerk in Zuid-Amerika en dan ook nog ergens een stage bij het productiekantoor van haar grote idool zit Yana voorlopig echt nog niet stil.

"HET LIEFST WIL IK ÁLLES, BEETJE PROPEDEUSES SPAREN…"

YANA

KELLY

***Kelly van der Heijden (23)** kreeg in het tweede jaar van haar studie CW te horen dat ze hodgkin, een vorm van lymfklierkanker, had. Het ziek zijn, de behandeling en het herstel kostte haar zo'n anderhalf jaar van haar studententijd. Toch haalde ze in drie jaar haar bachelordiploma. Het gemiste actieve studentenleven haalde ze later in: ze studeerde een half jaar in Budapest en is dit jaar, terwijl ze de master Media & Beinvloeding volgt, penningmeester van Stichting RAGweek Nijmegen.*

Na een jaar in Tilburg bedrijfseconomie te hebben gestudeerd, koos Kelly vanwege haar interesse voor marketing en persuasieve communicatie voor CW. Omdat ze tijdens het eerste half jaar van haar studie nog niet op kamers zat, begon haar studentenleven rustig. Toen ze in januari in Nijmegen ging wonen, begon volgens haar het 'leuke leven' pas écht. Ze haalde op één werkstuk na haar P en wilde tijdens haar tweede studiejaar een actiever studentenleven gaan lijden. Maar toen werd ze ziek.

Waar er eerst door haar teamgenoten van korfbal nog grappen gemaakt werden over de bult in haar nek, werd het na een aantal ziekenhuisonderzoeken duidelijk dat deze bult niet onschuldig was. 'Het kon een ontsteking, een infectie of kanker zijn. Toen was ik naïef en ging ik er vanuit dat ik op deze leeftijd écht geen kanker zou krijgen.' Helaas bleek het hodgkin te zijn, een vorm van lymfklierkanker. Hoewel dat nieuws hard aankwam, verloor Kelly niet het vertrouwen in haar lichaam. 'De hemato-oncoloog zei dat ik 95% overlevingskans had, dat geloofde ik meteen. Ik was nog jong dus mijn lichaam sterk.'

Deze rationele, nuchtere en sterke houding heeft Kelly door het proces van ziek zijn heen gesleept. Gelukkig werd ze, op een enkele keer na, niet erg ziek van de chemo's. Wel werd ze erg moe en was ze enorm vatbaar voor ziektes. Ze had veel zorg nodig, waardoor op kamers wonen geen optie meer was. Hoewel al haar vrienden er altijd voor haar waren, gingen zij (logischerwijs) door met hun leven. Voor Kelly pijnlijk, want zij wilde niets liever dan gewoon een 'normaal' studentenleven lijden. 'Ik wilde niet dat de kanker mijn leven ging beheersen.' Als afleiding op het ziek zijn, stortte ze zich dan ook volledig op haar studie. In tegenstelling tot de tumor in haar nek, had ze daar wél controle over. Hoewel het veel meer moeite kostte dan normaal om zich te concentreren, was ze gemotiveerder dan ooit om de vakken te halen. Met een aangepast studieprogramma en uitstel van bepaalde deadlines, is het haar gelukt om álles dat tweede jaar te behalen.

En daar is ze trots op. Haar tweede studiejaar stond in het teken van ziek zijn. Maar doordat ze ervoor gezorgd had dat ze verder geen studievertraging had opgelopen, kon de geplande Erasmustrip naar Budapest doorgaan. Mits ze genoeg was aangesterkt en hersteld was van de chemokuur. Dat was zo. Na anderhalf jaar bezig te zijn met het ziek zijn, voelde het alsof ze een nieuwe start kreeg in Budapest. Toen ze terug kwam vroegen mensen niet langer aan haar hoe het met haar ziekte ging, maar hoe het in Budapest was geweest. Dat was fijn. Bij terugkomst joeg ze ook nog eens een stage er doorheen, waardoor ze in drie jaar haar bachelordiploma op zak had.

De drie bachelorjaren van op kamers gaan, ziek zijn en weer thuiskomen, herstellen én naar Budapest gaan waren hectisch en druk. Om die reden koos Kelly ervoor om het in haar master rustiger aan te doen en zichzelf de tijd te geven om écht te genieten van alles dat het studentenleven te bieden heeft. Ze werd penningmeester bij Stichting Ragweek en haalde met deze organisatie dit jaar een recordbedrag van ruim 27 duizend euro op. De drukte die het bestuursjaar met zich meebrengt in combinatie met het masterprogramma kan ze goed aan. 'Nu ik weet dat ik kanker aankan, heb ik het gevoel dat ik alles aankan!'

"NU IK WEET DAT IK KANKER AANKAN, HEB IK HET GEVOEL DAT IK ALLES AANKAN!"

INSIDE

TEKST JOOST DOFFERHOF & TIM VAN DER KALLEN
BEELD CELESTA KULING

Ook deze maand hebben er weer vele leuke evenementen binnen en buiten de deuren van Mycelium plaatsgevonden. *Freem* zet de leukste even voor je op een rijtje.

Algemene ledenvergadering
In de namiddag van maandag 20 maart vond de halfjaarlijkse algemene ledenvergadering plaats. Tijdens deze bijeenkomst wordt er door het bestuur en de leden het afgelopen half jaar geëvalueerd. Voor het bestuur van dit jaar was het de eerste keer dat zíj aan het vragen(v)uur onderworpen werden. Volgens voorzitter Rianne Durenkamp verliep de ALV redelijk soepel. "We wilden dit jaar ons focussen op het uitbreiden van het formele aspect van de vereniging. Dit hebben we gedaan door een workshop, congres en lunchlezing te organiseren. Leden hebben dit positief ontvangen." Ook de eetacties van dit jaar kregen een compliment. De eerstvolgende algemene ledenvergadering zal in september plaatsvinden. Met de zomer in het vizier, is de zoektocht naar het bestuur voor het volgende academisch jaar ondertussen al in de afrondende fase. In de volgende *Freem* zal het kandidaatsbestuur worden voorgesteld.

Open CW
"Feessie in 't Bascafé en iedereen mag mee." De Ragweek heeft dit jaar voor een record-opbrengst van ruim 27.000 euro gezorgd. Natuurlijk is dat niet gek, want met een winnende sexy bestuursfoto én traditiegetrouw 'Open CW' kon de opbrengst niet anders dan *sky-high* zijn. Tijdens de grote veiling is er geboden op Myka-sleepover, een date met een febo-lid en een lapdance met een 'bestuurs'-sausje. Daarnaast kon er tegen een kleine vergoeding plaatjes worden aangevraagd. Feesten, doneren en dus je karma boosten blijft een gouden combinatie. Tot volgend jaar!

Huisstijl
Mycelium heeft haar huisstijl veranderd. De verouderde zwart-rode website en het promotiemateriaal hebben een frisse *remake* gekregen. Mycelium oogt nu een stuk hipper en gaat meer met de tijd mee.

CONGRES MISCOMMUNICATIE

TEKST HILDE LUITEN
BEELD CELESTA KULING

Op 10 mei vond dan eindelijk het eerste congres van Mycelium plaats! Samen met SV Babylon organiseerde Mycelium een congres over miscommunicatie. De dag begon met koffie en tompoucen, waarna twee plenaire sessies volgden van docenten CW en CIW. Hier werd onder andere verteld over miscommunicatie die op de Radboud plaatsvindt. Na deze sessies werd iedereen opgedeeld in groepen, voor de twee workshops die volgden. Deze werden gegeven door sprekers van onder andere de NS en De Coörperatie. Na deze interessante workshops was de dag ten einde, en werd er nog nageborreld in het cultuurcafé onder het genot van een biertje, nacho's en bitterballen.

m Inside

DIESWEEK

TEKST JOOST DOFFERHOF & FLORIAN DUCLOS
BEELD CELESTA KULING

Op 24 mei 2017 is het alweer 28 jaar geleden dat Mycelium is opgericht. Genoeg reden dus voor een week toffe activiteiten om dit te vieren!

Diesdiner
De diesweek werd geopend met een formeel diner. De aanwezige dames en heren hadden zich op die gelegenheid gekleed. Het diner, ook wel de Waaghhap genoemd, bestond uit een hoop lekkernijen. Het voorgerecht bestond uit een heerlijke carpaccio. Hierna kon men voor het hoofdgerecht kiezen uit een hamburger of een tilapiafilet. Voor het nagerecht kreeg iedereen een creme brulée voorgeschoteld.

Levend Monopoly
Een diesweek is niet compleet zonder spelletjes. De deelnemers aan het levend monopoly ontmoetten elkaar op Centraal Station en vertrokken hier in vier teams naar verschillende steden. Arnhem, Zutphen, Utrecht, Den Bosch, Tilburg of Geldermalsen waren de opties. Om 'geld' te verdienen moesten de kandidaten op de foto met straatnaamborden en bezienswaardigheden spotten. Tussendoor werden ook kleine opdrachten gespeeld, zoals het maken van een albumcover, een toren van McDonald's-dozen maken en een polonaise doen met onbekende mensen. Het team "Sorry dat ik er niet bij ben" won het spel en mocht hun handtekening zetten op het spliksplinternieuwe Mycelium-Monopolyspel (te bewonderen in de MyKa).

Cantus
Wat kunnen studenten goed? Juist, zingen en zuipen. Een cantus mag dan ook op de diesweek niet ontbreken. Al voor het zingen werden de nodige liters bier geschonken en gedronken. De cantus stond onder leiding van het praesidium, bestaande uit senior Dennis Walraven, cantor Kim Braspenning en punatoren Max Nijhof, Jurre Engbers en Rik Meijer. Traditiegetrouw sloten we de cantus af met het Myceliumlied, waarna nog menig lid de vreugde voortzette in de stad.

Bakesale
Iedereen weet dat eten de beste remedie is voor een kater. Of het eten van taarten en gebakjes hier ook aan meehelpt is de vraag, maar het is wel lekker. De eetcommissie heeft dit jaar goed zijn best gedaan om met lekkernijen als cupcakes, brownies, arretjescakes en kwarktaart de verjaardag van de vereniging te vieren. Op naar de 29e verjaardag!

STUDIEREIS: BOEDAPEST

TEKST FLORIAN DUCLOS
BEELD CELESTA KULING
FOTO SAMANTHA HERBST

Kwart over 9 op zaterdagochtend verzamelde menig Myceliumlid zich op de Platolaan. De reiscommissie bestaande uit Rik Meijer, Jill Evers, Niels Kruize, Lynn Irene en Janne Toonen stond al bij de bus te wachten die hen naar Schiphol zou brengen. Na de koppen geteld de hebben leidden zij de reizigers naar hun zitplaatsen, op naar hun bestemming. Via Schiphol kwamen zij enkele uren later aan in de hoofdstad van Hongarije. Na wat bussen kwamen zij aan in *The Hive Party* Hostel: een hostel met een heuze kroeg in het binnenplein! Na met zijn allen een hapje te hebben gegeten besloten enkelen de kroeg van het hostel maar eens uit te proberen. De volgende ochtend stonden zij zonder enige moeite op voor een gezamenlijk ontbijt, alvorens zij de grotten van Boedapest bezochten. Na wat indrukwekkende plaatjes te hebben geschoten en zelfs wat Nederlandse hitjes te hebben gedraaid in de grotten, vervolgden de Myceliumleden hun tocht voor een stadstour door Boedapest. Ze bezochten the *National Art Gallery* op de berg van Buda, alvorens zij terugkeerden naar het hostel om zich mentaal voor te bereiden op de *pubcrawl*, waar ook 'ons Maris' trouw aan deelnam. Deze crawl verliep, zoals men dat van Mycelium gewend is, ontzettend vloeiend, met het nodige gezang en natuurlijk de nodige dorstlessers. De maandagochtend verliep de leden iets minder vlekkeloos dan de ochtend ervoor, maar toch stonden ze allen weer paraat voor een druk programma. Middels een bruisend stadsspel leerde Mycelium de rest van de stad goed kennen. 's Middags vertrokken zij naar het party-eiland Sziget, om daar een presentatie te krijgen over de oprichting en werkwijze van dit gelijknamige festival. Het eiland was tot verbazing van de commissie groter dan gedacht, waardoor het even duurde voor men het metrostation weer gevonden had. 's Avonds was er de ruimte om zelf de stad te verkennen. De dinsdag had een wat rustigere planning, wat voor sommigen wel goed uitkwam. Na een bezoek aan *Person Communications*, waar ze een praatje kregen over PR, sociale media en marketingstrategieën, was er de tijd om je eigen plan te trekken. 's Avonds genoot Mycelium wederom van het bruisende nachtleven waar Boedapest om bekend staat. Woensdag was het tijd voor een bezoekje aan de universiteit. Na een rondleiding door hun mooie gebouwen werden ze beloond met een mini-college over communicatie. 's Middags was er de mogelijkheid voor een bezoekje aan het Terror Museum. De donderdag begon vroeg voor Mycelium. Zij gingen die dag op bezoek bij de filmstudio's van *ORIGO Filmgroup*, een van de grootste filmstudio's van Europa. Na een rondleiding bij de gehele postproductie van het bedrijf, kregen ze ook een *sneak peek* bij de immens grote filmstudio's, waar hele steden werden nagebouwd. Na een lunch bij *ORIGO* vertrok Mycelium voldaan naar het hostel. 's Avonds was het tijd om de verjaardag van de koning te vieren middels het stressspel! Iedereen was daarom zo Hollands mogelijk gekleed. Deze avond vorderde vanzelfsprekend in de ruin pubs van Boedapest. Het laatste dagje **brak** aan en na een vermoeiende week vertrokken onze leden naar de beroemde badhuizen van Boedapest. Afgetakeld van deze reis kwamen zij bij in menig stoombad en sauna. Als gestoomde garnaaltjes zetten zij zich ertoe om nog een laatste avond in Boedapest mee te pakken, voor zij de volgende dag weer het vliegtuig pakten naar ons koude kikkerlandje. Het was wederom een onvergetelijke reis.

VRAAG VAN VANDAAG

Voel jij je weleens gestereotypeerd of in een hokje gestopt?

TEKST JURRE ENGBERS & HILDE LUITEN
BEELD DANIEL RAMIREZ GARRIDO

Stijn Oosterholt
Derdejaars

"Ik had dat gevoel eigenlijk nog nooit echt meegemaakt. Toen ik Duitsland studeerde kwam ik erachter dat heel veel internationale studenten in stereotypen denken over Nederlanders. Alle Nederlanders roken veel wiet, bijvoorbeeld. Daarnaast denken heel veel mensen dat Nederland niet veel groter is dan Amsterdam."

Jannes de Winter
Vierdejaars

"Toen ik een half jaar in het buitenland studeerde merkte ik dat anderen soms een bepaald beeld of een zekere verwachting van mij hadden. Zo werd mij eens gevraagd of ik geen last had van ontwenningsverschijnselen, omdat ik al een halfjaar niet meer had gefietst!"

Max Nijhof
Derdejaars

"Ik denk dat we als studenten best snel in een hokje worden geplaatst. We worden al snel gezien als de luie levensgenieter. Terwijl we eigenlijk een best groot deel van onze tijd bezig zijn met studeren, stages en congressen. Dat blijft vaak onderbelicht bij het stereotype. Dat overigens niet geheel onterecht is."

Joren Tiessen
Vierdejaars

"Mensen denken weleens over mij dat ik een blanke *mooiboy* uit een goed milieu ben. Dat is voor een deel ook wel waar, maar ik denk dat mensen mij ook overschatten. Ik ben helemaal niet zo gelikt en glad als soms over mij wordt gedacht. Dat is ook iets wat ik regelmatig hoor!"

Evelien Schreurs
Eerstejaars

"Oeh lastige vraag! Ik denk eigenlijk niet dat ik me ooit gestereotypeerd heb gevoeld! Ik kan het me in elk geval niet herinneren, haha."

Marijn Kamps
Eerstejaars

"Als ik sushi koop voel ik me weleens raar aangekeken, omdat mensen dan verbaasd zijn dat ik als arme student sushi kan kopen. Verder heb ik wel een keer gehad dat een jongen in de El Sombrero naar me toe kwam en tegen me zei dat hij me wel iemand voor ontspanningsyoga vond. Maar volgens mij was dat meer een versiertruc dan een stereotype."

Linde de Nijs
Tweedejaars

"Ik ben enig kind en mensen hebben vaak toch wel het beeld dat enige kinderen verwend zijn. Dat ze bijvoorbeeld meer aandacht krijgen en vroeger meer speelgoed hadden. Er wordt vaak gedacht dat je als enig kind hele rijke ouders hebt en dat je alles krijgt wat je wil."

Madelon Koopmans
Tweedejaars

"Vroeger, als fragiel blond meisje werd je niet snel als slim of sportief gezien. Dat was dan wel weer een motivatie om het tegendeel te bewijzen. Het feit dat je moet bewijzen dat een bepaald stereotype van de groep waartoe je zou behoren niet bij jou van toepassing is, onderstreept maar weer dat we soms beter buiten de hokjes kunnen denken."

STEREOTYPERING VAN STUDENTEN: DE HOKJESMANNEN

Aah, Nijmegen... een begaanbaar landschap vol parken, steegjes, grote hobbelige wegen en heuvels. Dit bijzondere gebied in het oosten van Nederland biedt onderdak aan een speciale kudde: Radboud- en HAN-studenten. Van *vestjeslikkers* tot *lijn-10'ers* ,je komt ze allemaal tegen in het veelzijdige landschap van onze prachtige stad. De hokjesmannen delen ze voor je in!

TEKST JURRE ENGBERS & TIM VAN DER KALLEN
BEELD CELESTA KULING

1 DE LIJN 10-ER

Zestienjarige middelbare scholieren die vinden dat ze moeten lijnen? Ja, die staan er voor hun meeloopdag ook vast wel tussen. Maar we bedoelen eigenlijk de forens-studenten. Elke dag de sprinter uit Wijchen en dan vechten voor een plekje in de bus naar de campus. Lijn-10'ers kun je gelukkig maken met het aanzicht van twee harmonicabussen die achter elkaar aan komen rijden. Hun kopjes draaien als een groep stokstaartjes vragend één richting op. Er zijn trouwens twee soorten lijn-10'ers. De mensen die bij de halte in de ochtend nog half slapend in het niets staren én de *sneaky bastards* die klaarwakker, heel geniepig achter de halte doorlopen om vooraan gelijk in te kunnen stappen.

2 DE RSC-BOY/GIRL

Ze leven van ticket-uur tot ticket-uur, gekookte kip en broccoli is hun pasta pesto en de Batavierenrace krijgt een hogere waardering dan de Vierdaagsefeesten. Breken met het verleden doen ze door de dagelijkse energy drink en het frikadelbroodje van de middelbare school in te ruilen voor een *healthy life*. Phocas-jasjes en versleten sporttruien moeten verraden dat je een keigoede conditie hebt. Elk jaar lijkt het wel drukker in het sportcentrum en dat is niet gek. Gezond leven is nu eenmaal een trend. Het is wachten totdat de University Spar de roze krokodil inruilt voor een koeling vol voorgeschudde proteïneshakes. Let op! Niet te verwarren met uitwisselingsstudenten in felrode RU-hoodies.

3 DE PAUZE-PRESENTATRICE

Doe het maar eens: presenteren in een collegezaal vol met naar koffie smachtende studenten die net uit bed zijn komen rollen. De nieuwe Eva Jinek loopt rond in de krochten onder het sportcentrum. Met een al jaren oude presentatie en promotiefilmpje is het een kunst om aan het einde van je praatje een volle lijst met mailadressen op te halen. Als dat lukt ben je een héle grote. Aan passie en ambitie ligt het bij deze groep studenten niet, maar je succes ligt toch echt aan je presentatieskills. Haastend in een Aeisec-hoody, van college naar presentatie, van vergadering naar borrel: ze horen erbij.

4 HET ÉÉN VAN DE TWEE LID

Studentenverenigingen: daar waar je ze in Leiden zo normaal zijn als water uit de kraan, kom je ze in Nijmegen niet massaal tegen. We hebben er eigenlijk maar twee. Toch is dit de enige groep studenten die we ook regelmatig op televisie terugzien. Ironisch genoeg staat deze reuzebekende groep rakkers misschien wel het meest ver af van de doorsnee Nijmeegse student. Het verenigingslid wordt vaak genoeg als stereotype te kakken gezet, maar kan niet ontbreken:

5 DE LALLENDE LULLO

Je kent ze wel: de mannen, of nou ja, jongetjes in hun vestjes die denken de hele wereld te hebben omdat ze bij het corps zitten. Elke avond verplicht naar de soos is wat ze het liefste doen. Lekker klemmen is wat deze typische studenten het beste kunnen, vo! Gezellig met de mede-dispuutgenoten de nieuwe feuten belachelijk maken en laten zien wie erboven aan de hiërarchische ladder staat. Dit is voor hende voedingsbodem voor een geweldige studententijd. Je moet je plek natuurlijk wel verdienen binnen dit puike gezelschap. Ook al zijn ze knorren, papa heeft vaak genoeg geld en zorgt er wel voor dat ze een goede stageplek krijgen bij een vooraanstaand Nijmeegs advocatenkantoor.

6 DE VESTJESLIKKER

In navolging van de lallende lullo's zijn er natuurlijk ook de vestjeslikkers. Deze schone dames, vaak een sjaars of een feut, moeten natuurlijk wel zo snel mogelijk een fatsoenlijke positie veroveren binnen het corps. Ze kunnen het natuurlijk doen door een commissie hier en een commissie daar en zo in de loop der jaren hun plek te veroveren. Voor de jonge dames die hier geen geduld of tijd voor hebben bestaat er natuurlijk ook zo iets als een vestjelikken. Dit heeft alles te maken met, laten we zeggen, de juiste contacten hebben en weten hoe je ze moet 'bespelen'. Gezellig met de praeses of de abdactus een borreltje drinken en er een meauie avond van maken. Voor je het weet sta je boven aan de hiërarchische ladder, als vrouwtje van.

7 DE EEUWIGE STUDENT

Elke dag lekker uitslapen en zo lang in bed blijven tot de kater handelbaar is. Colleges zijn onnodig, want er bestaat nog altijd zoiets als *web lectures*. Een tentamen niet gehaald is voor deze levensgenieter geen probleem, want de herkansing proberen ze later wel weer te halen. Een eerste kans is een formaliteit om even te kunnen kijken wat ze kunnen verwachten tijdens de herkansing. De tweede kansen stapelen zich op en levert na het eerste jaar al een jaar vertraging op. Ook het tweede en derde jaar gaan niet zoals gepland en de bachelor neemt in plaats van drie, vijf jaar in beslag. Na de bachelor gelijk beginnen met een master is iets wat deze levensgenieter niet doet. Vaak staat er eerst een jaartje werken en reizen op de planning. Wanneer na twee jaar reizen de master dan toch echt aan zijn begin komt, kan er ook nog wel een jaar langer over de master worden gedaan. Acht jaar later, met een studieschuld van rond de 50.000 euro en een uitmuntende kennisbank over het Nijmeegse studentenleven, zijn de levensgenieters helemaal klaar voor het werkende leven. Maar eerst nog een jaartje reizen!

REPORTAGE BIJ BOL.COM

Een van de dingen die je als Communicatiewetenschapper leert is hoe een bedrijf zijn of haar merk kenbaar maakt bij de rest van de wereld. Een van de grootste Nederlandse bedrijven die hier uiterst goed in is, is bol.com. Met een naamsbekendheid van boven de 90% is het Nederlands grootste webwinkel. Wij van de *Freem* mochten langskomen en vroegen hen hoe het bedrijf is ontstaan en hoe de hedendaagse campagnes tot stand komen.

TEKST JOOST DOFFERHOFF & KELLY VERBUNT
BEELD FLORIAN DUCLOS

Van Nijmegen naar Utrecht, via de bus naar een bedrijvenenterrein bij Papendorp. Hierna nog een klein stukje lopen en dan zie je ze. De vijf grote torens van het WTC in Utrecht, maar eigenlijk kunnen we beter zeggen: de torens van bol.com. Zelf zeggen ze ook dat er nog wel andere bedrijven in de torens zitten, maar dat bol.com met hun 1200+ werknemers het grootste deel van de torens in beslag neemt. Daar laten ze het niet bij hoor, binnenkort breiden ze uit naar nog een toren, om meer ruimte te creëren voor werknemers.

We liepen naar binnen en moesten ons melden bij de grote blauwe bol, wat de receptiedesk bleek te zijn. Nadat we ons gemeld hadden werden we opgehaald door Chantal Verburg en Esther Elberse van het Online Marketing-team binnen bol.com. Zij zouden ons een korte rondleiding geven en later al onze vragen beantwoorden. Het eerste waar we langsgeleid werden was de tijdlijn over bol.com die op de glazen wand van het gebouw zit. Op deze tijdlijn is de geschiedenis te zien van het bedrijf.

Bol.com opende de deuren van de webwinkel in 1999. Het begon als boekenwinkel, maar al snel merkte ze toen er duizenden cd's van Marco Borsato over de toonbank gingen, dat er vraag was naar meer. Over de jaren heen is er steeds meer toegevoegd aan de winkel. Van sieraden tot tv's, van dvd's tot kinderkleding. Ook is het allang niet meer alleen bol.com zelf die de inkoop en verkoop van producten doet. Sinds 2011 kregen ook zakelijke verkopers en particulieren de kans om hun artikelen aan te bieden via bol.com.

Bol.com heeft ook verschillende merkidentiteiten gekend. Het begon allemaal met de *pay-off* "lang leve luiheid". Bol.com liet hierbij de voordelen van online winkelen zien ten opzichte van offline winkelen. Een voorbeeld daarvan was de Sinterklaas-commercial, waarbij de auto werd weggetakeld van een man op cadeautjesjacht. Nadat de webwinkel echter uitgroeide tot de grootste van Nederland, was er een andere slogan nodig om ook de rest van de klanten aan te spreken. Er werd gekozen voor "de winkel van ons allemaal". Deze slogan was er om echt iedereen in Nederland en Belgie te benaderen. Middels deze slogan lukte het bol.com om hun imago van online boekverkoper om te zetten naar online warenhuis. Binnen deze campagne stond dan ook het brede assortiment centraal. Bol.com vertelt ons dat uit onderzoek blijkt dat de boodschap inmiddels goed is geland. Bol.com wordt het vaakst genoemd als winkel met een breed assortiment. Een volgende stap in hun marketingaanpak is het meer willen focussen op de mentaliteit die bol.com wil uitdragen. Zij doen dit met de nieuwe slogan "Je kan het met bol.com".

Op het kantoor van het bedrijf wordt niet alleen maar gewerkt, maar af en toe ook gerelaxed en andere leuke dingen gedaan. Aangezien het bedrijf in 1999 is opgericht bestaat het nu dus 18 jaar. Ter gelegenheid van het 18-jarig bestaan heeft bol.com een volledige auto gebouwd van artikelen die in de winkel verkrijgbaar zijn. Badkamerspiegels als zijspiegel, een accu-aandrijving van een scootmobiel als motor en een BBQ-grill als, ja, de grill. Ook is er een gigantisch bedrijfsrestaurant, die blijkbaar al niet gigantisch genoeg meer is voor het bedrijf, waar de werknemers elkaar kunnen ontmoeten en lunchen. In deze ruimte staat een bar, waar op vrijdagmiddag goed gebruikt van gemaakt wordt, en een tafelvoetbalspel. Buiten het gebouw is een terras met daarnaast een compleet voetbalveld. Ook is er in het gebouw een gym aanwezig. Toen we vroegen waarom deze faciliteiten in een bedrijf aanwezig zijn kregen we het volgende antwoord: Bij bol.com werken we met elkaar keihard om de beste winkel te zijn voor al onze klanten. De *bol.commers* zijn heel belangrijk en daarom wil het bedrijf een omgeving creëren die zorgt voor creativiteit en innovatie, maar zeker ook plezier.

Na de korte rondleiding langs de tijdlijn, de kantine en het buitengebied namen Chantal en Esther ons mee naar een vergaderruimte. De vergaderruimtes bij bol.com hebben verschillende thema's, zoals keuken, woonkamer, tuinkamer, slaapkamer, boekenkamer, noem het maar op. In onze ruimte, de boekenkamer, zit op

TIP

Heb je dit nou gelezen en denk je "Nou, leuk bedrijf! Daar zou ik ook wel deel van uit willen maken!", dan hebben we goed nieuws! Bol.com is namelijk altijd op zoek naar stagiaires. Voor onder andere 'online advertising', 'social media en content' en 'interne communicatie' zijn nog mooie plekken vrij. Wil je hier meer over weten? Kijk dan op **banen.bol.com/stages.**

de muur een grafische print van het boek Turks Fruit van Jan Wolkers. Natuurlijk hing deze hier omdat ze dit in de webwinkel verkopen. In de vergaderruimte konden wij onze vragen rustig stellen en werden wij vergezeld door Matthieu Couvreur, manager Marketingcommunicatie B2C. "Hoe ziet een normale werkdag er nu uit?" vroegen we aan hem. Hij vertelde ons dat het vooral bestond uit het leidinggeven aan het marketingcommunicatie-team. De helft van zijn tijd was hij intern bezig met taken als het coachen van zijn team, vragen beantwoorden en meetings bijwonen. De andere helft focuste hij vooral op het voeren van gesprekken met reclame- en mediabureaus over eventuele nieuwe campagnes. Deze campagnes worden uiteindelijk echter wel gevormd door een multidisciplinair team, voegde hij eraan toe. Er zijn veel mensen bij betrokken en zeker wel één iemand uit elke afdeling. "Is dat dan niet lastig?" vroegen wij ons af. Nee, uiteindelijk was het slechts een kwestie van de knoop doorhakken, werd ons verteld.

Vervolgens vroegen wij ons af wat de rol van Communicatiewetenschappers kon zijn in het bedrijf. Na kort uitgelegd te hebben waar onze opleiding precies om draaide, kregen we als antwoord dat de wetenschappers van ons vakgebied momenteel beperkt in het team voorkomen. Bol.com geeft aan zich te willen focussen op personificatie van het merk. Reclame moet steeds persoonlijker en op de klant gericht zijn, iets wat wij CW'ers ons maar al te goed beseffen. Dat gaven zij tevens meteen als gouden tip mee: Massamedia blijft bestaan, maar er vindt steeds meer verschuiving plaat naar een-op-een digital marketing. Bedenk dus goed hoe je personalisatie toe kan passen in je campagnes. Aangezien maar een klein deel van Communicatiewetenschap daadwerkelijk het onderzoek in gaat, is er wel ruimte voor CW'ers om hun theoretische kennis toe te passen in de praktijk. Er werken bij bol.com namelijk veel mensen met een marketing- of communicatieachtergrond.

Tot slot hadden we nog de brandende vraag of bol.com zich nou ook bezighield met framing en stereotypering. Het antwoord was vrij duidelijk. "Ja, alleen maar zelfs!" vertelden ze ons lachend. Voornamelijk in de PR wordt continu geframed. We moesten voor de grap het RTL-nieuws terugkijken, raadden ze ons aan. Daar zouden we het meteen in terugzien. Wat stereotypering betreft zien we dat nogal eens terug in reclames. Modelkeuzes in commercials moeten namelijk een afspiegeling zijn van de maatschappij. Dat is precies wat duidelijk naar voren komt in het motto 'Bol.com, de winkel van ons allemaal!'. Zo werden in de commercials rondom Valentijnsdag niet alleen heterostellen, maar ook homostellen getoond.

Na dit interessante gesprek was het alweer tijd om te gaan. We bedankten Esther en Chantal vriendelijk en liepen langs de kantine weer terug naar de uitgang. Onderweg stuitten we nog op het beroemde beeld van de Griekse god uit de selfie-stick-reclame waarin hij per ongeluk ontdaan werd van zijn geslachtsdeel. "Da's lullig", luidde hierop de reactie. Wie kent het niet. Na onze bezoekerspasjes ingeleverd te hebben vervolgden we onze reis weer terug naar huis. Via Utrecht Centraal weer de trein in, totdat de Waalbrug ons weer vrolijk begroette bij het binnenrijden van ons prachtige Nijmegen. ■

TO DOCENTEN

Een 'bucketlist' is een lijst met toekomstige plannen en dromen, een lijst die iedereen wel heeft. Aangezien docenten blijkbaar ook mensen zijn, vraagt *Freem* zich af wat er op hun 'bucketlist' staat. Komen jouw dromen overeen met de dromen van je docent? Nu kom je erachter. In deze editie spraken we Kees Buijs, de spontane docent van de cursus Meetmodellen.

TEKST JOOST DOFFERHOFF & HILDE LUITEN
BEELD CELESTA KULING

Bucketlist

Een bucketlist heb ik niet. Dat vind ik meer iets voor in je jeugd, dan heb je nog vele dingen te wensen. Naarmate je ouder wordt, heb je dit steeds minder en ben je gewoon tevreden.

Hoe ziet uw carrièreverloop eruit?

In de jaren '60 ben ik begonnen met de studie Politieke wetenschappen in Amsterdam, maar dat was helemaal niks voor mij. Toen ben ik, zonder verder enige opleiding, gewoon gelijk aan het werk gegaan bij de krant Het Vrije Volk in Rotterdam. Dat was de partijkrant van de partij van de Arbeid, maar die bestaat al niet meer. Na een jaar ben ik naar de redactie van Het Vrije Volk in Arnhem gegaan. Er bestond op dat moment ook nog geen opleiding tot journalist. Je begon gewoon als leerling-journalist bij een krant. Op een gegeven moment ben ik naast mijn werk de studie sociologie gaan volgen, met als specialisatie sociologie in de massacommunicatie. Ik kwam er toen achter dat mijn interesses zowel in de journalistiek als in de wetenschap liggen, wat ertoe heeft geleid dat ik daarna zo'n acht jaar op de wetenschapsredactie van De Gelderlander heb gewerkt. Daardoor kwam ik ook al veel op de Radboud Universiteit. Na nog een aantal jaar ombudsman te zijn geweest, en daarna nog lid van de Raad van Journalistiek, ben ik in 2007 hier aan de Radboud Universiteit gaan werken als praktijkdocent bij de master journalistiek.

Wat mist u het meest aan uw tijd als journalist?

Ik heb hier ontzettend leuke collega's, maar wat ik wel mis is de vorm van collegialiteit die op redacties heerst en die hier gewoon niet zo aanwezig is. Op de redactie maak je een praatje bij de koffieautomaat, over Ajax bijvoorbeeld, maar ook over de krant. De formele vergaderingen op de redactie zijn niet eens het effectiefst, de informele overlegjes wel.

> ''Journalisten kiezen bijna altijd voor een frame, maar dit gebeurt zelden bewust.''

Dat vond ik ook het interessantste aan op de redactie werken, dat je voortdurend bezig was met 'hoe pak ik iets aan?' zonder dat je daar de hele tijd over vergaderde. Een open vloer waarop je makkelijk met je collega's kon overleggen, en niet alleen maar dichte deuren.

Het thema van deze FREEM is stereotypering en in zekere zin dus framing. Hoe gaat de journalisten en hoe gaan journalisten met framing om?

Journalisten kiezen bijna altijd voor een frame, maar dit gebeurt zelden bewust. Het is een soort automatische manier van denken. Als journalisten alleen maar gebeurtenissen en feiten verslaan krijg je gewoon een berichtje, maar journalisten zijn altijd op zoek naar een bepaald kader. Ook is er een verschil van hoe je een verhaal brengt. Daders en slachtoffers, rationeel of emotioneel, deze komen heel vaak voor. Maar framing kan ook verkeerd lopen, als het bijvoorbeeld niet consistent verloopt. Kijk maar naar de persvoorlichters van Donald Trump die één verhaal naar buiten brengen, en dat de dag erna Donald Trump een compleet ander verhaal over hetzelfde onderwerp naar buiten brengt. Wanneer framing te dicht bij de waarheid verdraaien komt, wordt het gevaarlijk. Maar het positieve hiervan is weer dat bijvoorbeeld journalisten van The New York Times over dit soort uitspraken fantastische artikelen kunnen schrijven.

Als laatste vraag: Waar komen studenten u voor het eerst tegen?

Op het moment komen studenten mij tegen in de minor journalistiek en de journalistieke master. De opleiding gaat binnenkort stoppen met de minoren in het derde jaar, omdat er veel studenten in het buitenland gaan studeren. Dus waarschijnlijk zien de meeste studenten mij in de toekomst bij de journalistieke master.

THE (C) WAY UP

Als student is het leven nog lekker overzichtelijk: naar college (of niet), studeren, soms een beetje sporten, slapen en natuurlijk bier drinken! Er komt echter een tijd dat je een prachtige bul in je handen gedrukt krijgt en je plotseling geen student meer bent; wat dan? The (C) Way Up geeft je iedere editie weer een inspirerend kijkje in het leven na de studie Communicatiewetenschap. Zo weet je toch nog een beetje wat je kunt verwachten in het 'echte' leven.

TEKST ELZE ROES
BEELD EVIE AERTS

Luc van Oijen (26 jaar) heeft in 2013 zijn master Journalistiek & Media afgerond. Tijdens zijn studie heeft hij zeker niet stil gezeten en is hij altijd een ondernemende student geweest. Hij vond het belangrijk om naast zijn studie veel praktijkervaring op te doen. Zo is hij hoofdredacteur geweest bij ons geweldige tijdschrift Freem en was hij bij Mycelium actief in de reiscommissie en als mentorpapa. In die tijd heeft hij ook samen met zijn studievrienden Campus on Air opgezet bij de lokale omroep N1. Dit laatste was destijds een radioprogramma voor en door studenten.

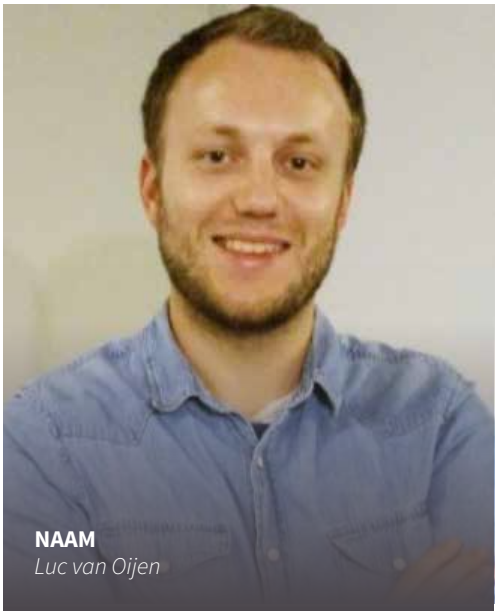

NAAM
Luc van Oijen

FUNCTIE
Docent aan de Academy for Creative Industries

AFGESTUDEERD IN
2013

"Tijdens zijn studie heeft Luc niet stilgezeten. Hij probeerde alvast zoveel mogelijk praktijkervaring op te doen."

Tijdens zijn studie had hij vanaf 2011 een bijbaan bij BliXem internet. Door de jaren heen kreeg hij hier steeds meer werkzaamheden, wat resulteerde in een fulltime baan na zijn studie. Zijn taken bij BliXem internet waren gevarieerd: van artikelen schrijven voor websites tot het ondersteunen van de financiële administratie. In 2014 kreeg hij een vaste aanstelling als online marketeer aangeboden. Vanaf dit moment kon Luc echt aan zijn carrière beginnen. Zijn eerste echte baan sloot goed aan op Communicatiewetenschap, was erg leerzaam en begaf zich op een gebied waar Luc nog niet geheel bekend mee was.

Een paar maanden geleden was Luc klaar voor een volgende stap in zijn carrière. Een aantal jaren relevante werk- en praktijkervaring in combinatie met een passende vacature hebben ertoe geleid dat Luc is gaan solliciteren bij de Fontys hogeschool in Tilburg. Luc werkt hier nu als docent aan de Academy for Creative Industries, waar hij les geeft in onder andere vakken over online marketing en media entertainment. Docent zijn was niet altijd Luc's grootste droom, maar het was wel iets wat in zijn hoofd speelde. Hij had nooit verwacht dat hij zo vroeg al het onderwijs in zou gaan. Tot nu toe bevalt dit hem ontzettend goed. Hij beschrijft zijn functie als een coachende functie, waarbij hij studenten begeleidt en adviseert. Ook organiseert hij samen met de andere docenten projectweken. Voor de collegezaal staan is dus eigenlijk maar een klein deel van wat hij doet. Naast zijn baan als docent blijft hij nog wel altijd op freelance basis werken in de online marketing. Op dit moment is hij tevreden met zijn baan, maar nadenken over de toekomst hoort er natuurlijk bij. Over een paar jaar lijkt het Luc interessant om de ervaringen uit het onderwijs mee te nemen in het bedrijfsleven, bijvoorbeeld als manager van een marketingbureau. Dit laatste is nog meer een gedachte dan een echte wens.

De kritische en de analytische blik vanuit de studie Communicatiewetenschap heeft Luc altijd veel geholpen. Ook ziet hij dingen terugkomen in zijn baan die hij vroeger zelf heeft moeten doen, bijvoorbeeld tijdens het begeleiden van een scriptie. Echter, alleen een diploma was volgens Luc niet genoeg. Praktijkervaring naast de studie is iets wat hij zeker aanraadt. Hij adviseert iedereen om zoveel mogelijk facetten van Communicatiewetenschap uit te proberen. Het is goed om jezelf eens helemaal in het diepe te gooien. Uiteindelijk moet je zelf de arbeidsmarkt op en heb je altijd een streepje voor wanneer je actief bezig bent geweest.

STORING

Wie tegenwoordig nog geen mening heeft over de term 'stereotypering', zal in menig gesprek veelal scheve gezichten treffen. Want als er één onderwerp veel geconsumeerd, herkauwt, en weer uitgekotst wordt, dan is het stereotypering wel. Of het nu gaat om de positie van vrouwen, Belgen of vluchtelingen, het onderwerp stereotypering is *hot*.

TEKST HILDE LUITEN
BEELD DANIEL RAMIREZ GARRIDO

'Stereotypering? Dat is toch alleen voor de internetgekkies op deze wereld, die vanachter de geraniums met hun bakkie troost oordelend kijken naar buurjongens Hassan en Youssef die op hun scootertje voorbijkomen?'. Nee is het antwoord. Niet alleen omdat bovenstaande zin al meer stereotypes bevat dan de gemiddelde Telegraaf, maar ook omdat stereotypering gewoon heel normaal is. Want zien we niet allemaal eerder een vrouw de was doen en een man de wasmachine repareren? De tweede vraag is dan of we het eens zijn met dit beeld? Nee, natuurlijk niet. Terecht natuurlijk, want de *strong independent woman* in ons kan echt wel een wasmachinetje fixen (of nou ja, dat vertel ik mezelf graag). Maar feit is wel dat aan stereotypering gewoon niet te ontkomen is.

Maar dat neemt natuurlijk niet weg dat het eigenlijk gewoon hartstikke stom is. Hoewel jullie ongetwijfeld al ieder voorbeeld dat op deze aardbodem bestaat kennen, wil ik toch nog graag even wat voorbeelden aanhalen. Neem nu de stereotype Amerikaan: deze leeft op hamburgers en milkshakes en wil alles het liefst zo groot mogelijk hebben, inclusief zijn lichaamsomvang. Of het stereotype Marrokkaan: crimineel en altijd gekleed in trainingsbroek. En daar heb je haar weer, de huisvrouw: onverzorgd maar wel overbezorgd, en goed in alle huishoudelijke taken die er maar bestaan. Oh, en ondergeschikt aan de werkende man natuurlijk.

Maar een van de ergste stereotypes die heerst is toch wel die over…studenten. De heersende maatschappij ziet mannelijke studenten als langharige jongens met polo's en blousjes, sprekend in een echt balletjesaccent. Vrouwelijke studenten zijn losbandige vrouwen die veel overeenkomsten hebben met de Engelse vrouwen als ze uitgaan: veel drinken, op de bar dansen en zat op straat belanden. Nu is ieder stereotype zoals ik al eerder benadrukte pijnlijk, maar om op zo'n onterechte manier beschreven te worden gaat toch echt te ver. Studenten zijn de jongvolwassenen van de toekomst, de hardwerkende slimme koppen die alles doen om zichzelf goed klaar te stomen voor de arbeidsmarkt. Zij geloven dat hard werken loont, dat literatuur lezen loont, dat colleges volgen loont. Geen zesjescultuur, zoals in de volksmond beweerd wordt, maar keihard streven naar negens en tienen. "'s Avonds een vent, 's ochtends een vent" is niet eens van toepassing op studenten, want wanneer je vroeg college hebt de volgende dag, ga je de dag ervoor gewoon niet uit, punt.

Goed, sarcasme en serieus wisselen elkaar af in deze storing. Net zoals mijn mening over stereotypering wisselend is eigenlijk. Ik denk dat stereotypering schadelijk is op vele vlakken, en hierdoor mensen vaak moeten dealen met vooroordelen. Maar aan de andere kant kan een stereotype ook iets zijn waardoor je je verbonden voelt met je medemens. Ik ben bijvoorbeeld heel blij dat ik mij kan identificeren met het stereotype van de streberige en punctuele student… Stereotypering is zoals eerdergenoemd *hot*, en de meningen erover liggen uiteen. Hierdoor zal het nog lange tijd een veelbesproken onderwerp blijven. *Hate it or love it*, maar van stereotypering ben je nog niet af.

OLC UPDATE

Wij zijn de Opleidingscommissie Communicatiewetenschap, in het kort ook wel de OLC CW genoemd. Wij zijn de stem van de studenten binnen de opleiding Communicatiewetenschap, die verbeteringen in het onderwijs kunnen bewerkstelligen. In dit stuk lees je de nieuwste updates over waar wij ons mee bezig houden.

TEKST DE OPLEIDINGSCOMMISSIE CW
BEELD FLORIAN DUCLOS

Beste mensen, bij dezen weer een update van de opleidingscommissie!

Onlangs zijn wij bezig geweest met de verbeteringen van de OER, de Onderwijs- en Examenregelingen. We hebben hem stevig doorgespit en advies gegeven hoe de OER voor komend studiejaar verbeterd kan worden. Binnenkort zal de Facultaire Studentenraad de OER voor komend studiejaar instemmen zodat de nieuwe regelingen doorgevoerd kunnen worden. Voor jullie is het goed om de OER een keer door te lezen! Er staan namelijk handige dingen in waarmee jullie als studenten je voordeel kunnen doen. Zo mag je bijvoorbeeld ook je identiteitskaart of paspoort gebruiken als je je collegekaart vergeten bent en heb je recht op afzonderlijke inzage van een tentamen als je verhinderd bent bij de collectieve inzage. Deze tips en meer vind je ook op onze Facebookpagina!

Naast de OER hebben we ook ons licht laten schijnen over de nieuwe studiegidsen voor komend studiejaar. Deze hebben wij voor jullie gecontroleerd om te zorgen dat volgend studiejaar alle informatie weer klopt. We kunnen zeggen dat het een erg overzichtelijk systeem is waarmee je snel en makkelijk informatie op het gebied van jouw studie kunt vinden.

Het einde van het collegejaar is weer bijna inzicht, wat betekent dat wij de afgelopen tijd druk bezig zijn geweest met het werven van nieuwe kandidaten voor de OLC van 2017-2018. We zijn trots jullie te mogen melden dat we leuke nieuwe leden hebben gevonden. We staan achter ze en we hopen dat jullie ze net zoveel vertrouwen toe zullen dichten als wij dat nu al doen. Omdat het gaat om precies zes studenten zullen er dit jaar geen verkiezingen plaats gaan vinden voor de opleidingscommissie. Wie onze opvolgers precies zijn houden we nog wel even geheim. Binnenkort zullen jullie via onze Facebookpagina te horen krijgen wie het zijn. Houd deze pagina dus goed in de gaten! Mochten jullie deze overigens nog niet geliked hebben, doe dat dan zo snel mogelijk! Wij houden jullie namelijk op de hoogte van allerlei zaken rondom onze prachtige opleiding.

Wanneer er naast deze nog andere problemen zijn, horen we dit graag. Je kunt altijd mailen naar olc.cw@student.ru.nl.

Groetjes!

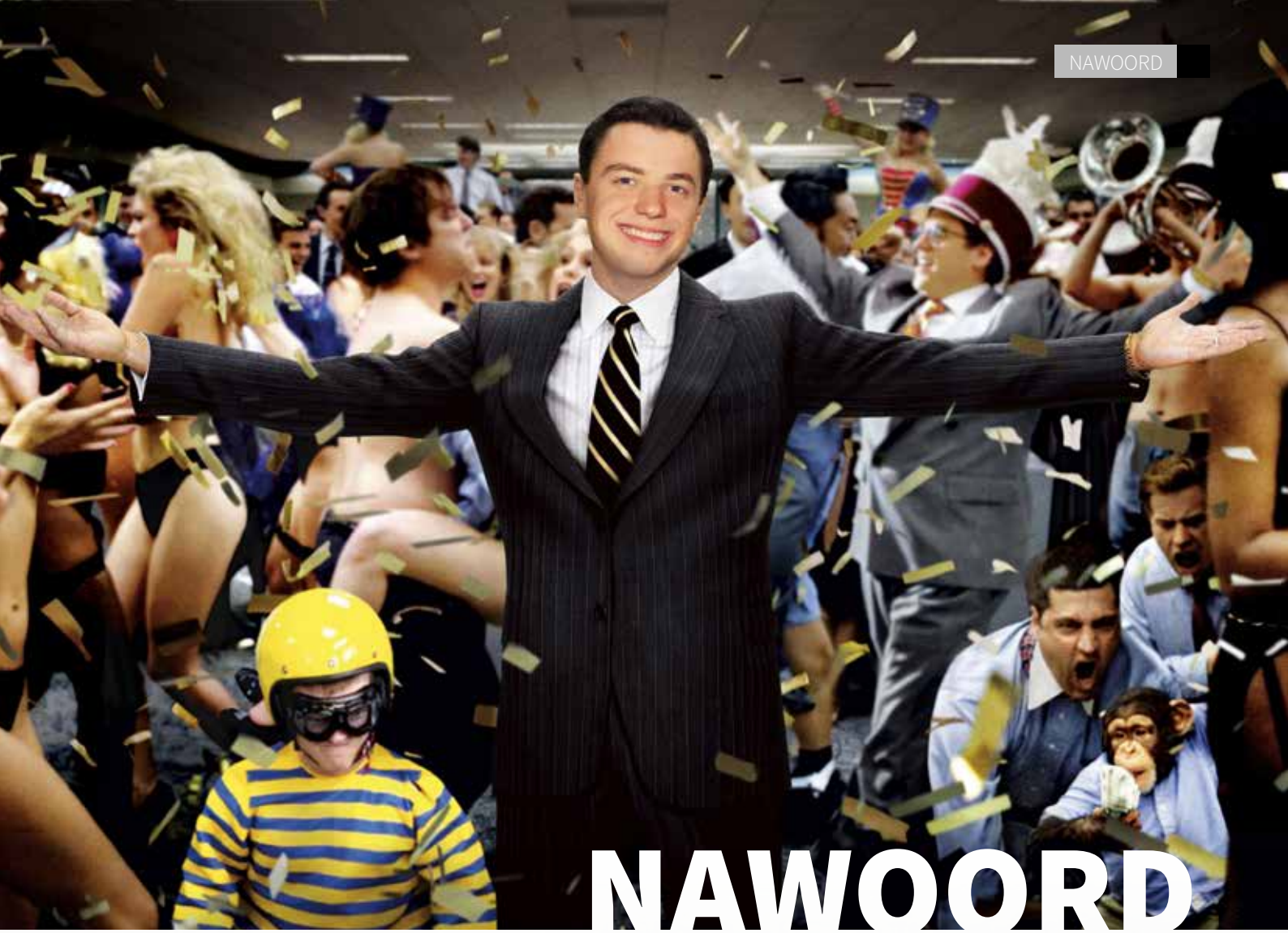

NAWOORD

TEKST THIJS ONVLEE
BEELD FLORIAN DUCLOS

Mijn eerste cobo (constitutieborrel) heb ik nog goed in mijn geheugen staan, als een van de weinige overigens. Dit was de cobo van BOW, de studievereniging van bestuurskunde. Wat saaie mensen misschien, ambtenaars, of erger nog, bestuurders. Geen lol mee te beleven en geen biertje mee te drinken. Niets bleek echter minder waar, het kersverse bestuur van BOW goot het alcohol naar binnen alsof het water was en maakte er een (iets te) gezellige avond van. Dit is echter een van de weinige vooroordelen die ik dit jaar niet bevestigd heb gekregen. Want naast de op voorhand wat saaie bestuurders van BOW, zaten er een hoop andere stereotypes bij de verenigingen in Nijmegen.

Een groot deel van die stereotypes liep ook rond op de cobo's. Zo heb ik een bestuurder met de naam *Bata Bas* leren kennen. Je raadt het al, bestuur van de Batavierenrace. Maar wat maakte hem zo typisch? Bata Bas was een grote brede kerel met een ongekend uithoudingsvermogen en dat merkte ik vooral tijdens het brassen. Brassen is een fenomeen waarbij de besturen die te gast zijn attributen probeert te stelen van het bestuur dat de cobo organiseert. Veel bestuurders gaven het brassen al snel op wanneer ze zagen dat het niet ging lukken. Behalve deze onuitputtelijke bata-bestuurder. Daarin kreeg hij gelukkig vaak steun van de welbekende *bras-Chinees*. Dit Chinese meisje was bestuurslid van AEGEE, de internationale studentenvereniging. Ze was net als Bas erg goed in het stelen van spullen. Niet omdat ze groot en breed was, maar omdat ze aan karate deed. Dat vond ik, zonder daarbij racistisch te willen zijn, toch wel erg typisch.

Niet iedereen deed mee aan dit lompe geweld. Zo waren er de bestuurders van Postelein – pedagogische wetenschappers – die natuurlijk geleerd hadden om dit soort gedrag af te keuren. Of de sociologen van Den Geiten Wollen Soc., die gewend zijn om conflicten binnen een gemeenschap anders op te lossen. Het bestuur van de ESV, de vereniging voor economen, zag hier het financiële nut niet van in. En een bestuurder van de Juridische Faculteitsvereniging zou het brassen van voorwerpen liever bestempelen als 'ontvreemding van eigendom'.

Nu vraag je je natuurlijk af waar ik stond, als bestuurslid van Mycelium. Ik was daar om, zoals een goede communicatiewetenschapper betaamt, de braspogingen in goede banen te leiden. Zo bracht ik, samen met mijn bestuursgenoten, iedereen op de hoogte van het feit dat er gebrast ging worden. Zonder goede communicatie tussen de verschillende partijen die een poging wilden wagen, waren ze bij voorbaat al kansloos. Zoals een wijs man ooit zei: "Alles valt of staat met communicatie".

Gelukkig had ik buiten het brassen om ook nog tijd om me wat te verdiepen in mijn medebestuurders. In veel gevallen leidde dit tot nog meer bevestiging van wat ik al dacht, maar in enkele gevallen ook tot ontkrachting van een vooroordeel. Nu ik bijna een jaar verder ben, ben ik toch tot de conclusie gekomen dat er in ieder stereotype wel een kern van waarheid zit, maar ook een hoop onzin. Zo zijn communicatiewetenschappers, in tegenstelling tot wat velen denken, geen nepstudenten zonder baankans. Maar zijn wij goed communicerende intellectuelen, en potentiele wereldveroveraars. Zolang we er zelf maar in geloven.

Bankieren op jouw moment.

Wel zo relaxed.

Rabo StudentenPakket

Met het Rabo StudentenPakket regel je je bankzaken net zo makkelijk thuis als onderweg. Via de Rabo Bankieren App even je saldo checken, je vrienden terugbetalen of last minute je huur overmaken. Waar je dan ook bent.

Open jouw Rabo StudentenPakket op rabobank.nl/studeren

Een aandeel in elkaar

Rabobank